

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

17. DUBNA 2011

Z obsahu:

Svatý Alfons z Liguori
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
30. března 2011
- strana 2 -

**Z dějin „kulturních bojů“
(dokončení)**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 4 -

**Hrdý dóm
hrdého města**
- strana 5 -

**Radost z víry
(dokončení)**
Małgorzata Sołtyk
- strana 6 -

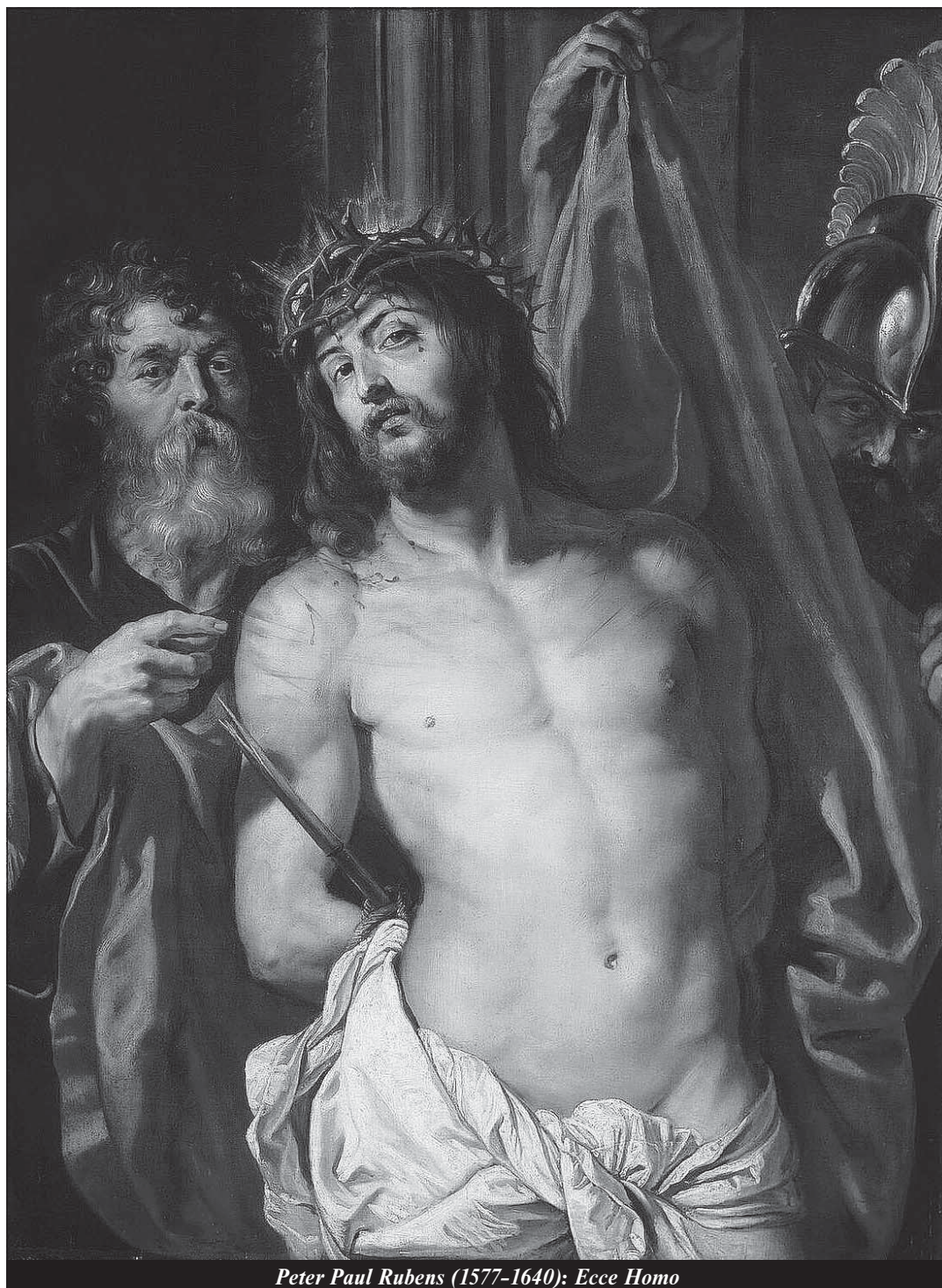
Těšte Ježíše
- strana 7 -

**Zázrak na přímluvu
Conchity Armidy**
- strana 8 -

Ježíšovy vnitřní bolesti (4)
Kamila Battista Varano
- strana 10 -

Ježíšova nejdražší krev
- strana 10 -

Před oltářem
Adorace
Conchity Armidy
- strana 11 -

Peter Paul Rubens (1577-1640): *Ecce Homo*

Nekonečná láska, jakou Ježíš miluje nás lidi, byla nejen důvodem, proč pro nás podstoupil tak extrémní oběť, ale byla sama přímo nástrojem jeho největšího utrpení, které prožíval nejen na svém těle, ale

ještě daleko více ve svém Srdci a ve své duši. Ježíšovo Srdce je totiž pro svou nekonečnou lásku také nekonečně něžné a citlivé, a tím také nekonečně zranitelné.

I ty, kteří ho bičovali, korunovali trním a přibili na kříž, Ježíš nekonečně miloval. Nepůsobili mu proto jen tělesné bolesti, ale i kruté vnitřní utrpení. Bolelo ho nejen, čím ho zraňovali, ale bolela ho nekonečně sama nelidská krutost jejich srdce, jejich brutální zacházení, všechna jejich bezohlednost, nešetrnost a hrubost. Trpěl pro nevysovnou nepodobnost svých tvorů s oním obrazem, ke kterému byli stvořeni. Jako nikdo jiný prožíval ten veliký „nezdar“, že se naopak ztotožnili s úhlavním Nepřítelem a osvojili si všechnu jeho zlobu a nenávisť. V jejich zlobě prožíval všechnu onu zášť a krutost, která tolikrát smutně deformuje lidská srdce a tragicky poznamenává lidské dějiny. Prožíval kruté skutečnost, že lidstvo, které se bude holedbat svým pokrokem a vyspělostí, bude osvědčovat i nebývalý „pokrok“ v uplatňování své krutosti a zloby (srov. str. 10–11).

Jak velká musela být Ježíšova úzkost a zármutek, které ho dohnaly k bolestnému stesku: „Moje duše je smutná až k smrti.“ Očekával, že alespoň ti tři z učedníků, které si pozval, zůstanou s ním a potěší ho svým soucitem, ale bohužel i oni zklamali. Takové zklamání je jen zdrojem další bolesti. Snad proto si Ježíš vyhledává a zve k sobě alespoň některé zvláště vyvolené duše, u kterých může předpokládat, že nepropadnou spánku a nezájmu jako ostatní. Vyhledává duše, které jsou schopny a ochotny zahrnovat ho láskou a něžností, protože jejich soucit představuje také spolupráci s ním a přispívá k naplně-

ní onoho poslání, pro které se Boží Syn vtělil a obětoval. Přišel, aby všem lidem otevřel možnost dosáhnout jediného cíle: věčně spočinout v Bohu. To rozhodující je v případě jednoho každého

ho člověka zcela jedinečné: musíme se zcela jednoznačně rozhodnout pro Boha a přijmout jeho vůli.

Za obrácením těch největších hříšníků stojí vždy modlitby a oběti duší, které přijaly výzvu ke spoluvykupitelské spolupráci (str. 11). Je pravda, že máme jen jednoho Vykupitele, ale jeho jedinečnost nespočívá v tom, že by už nikdo jiný nemohl k dílu vykoupění přispívat. Naopak, Boží Syn zve všechny své věrné, aby ho následovali právě ve spolupráci na jeho díle spásy. Je to pro nás velkým vyznamenáním, že naše modlitby a oběti mohou přispívat k záchraně těch, kterým hrozí, že Pán pro ně na Kalvárii vykrvácí nadarmo. Nejvyšší stupeň této spolupráce a spoluobětí s Vykupitelem představuje jeho Matka Maria, která, ač je sama zcela bez hříchu, sdílí s ním jeho pokoru, poslušnost, utrpení a přináší dokonalou sebeoběť za hříšné a nevděčné lidstvo.

Přispět k záchraně a věčné spásě člověka je ten největší skutek milosrdenství, jakého je člověk schopen. Neexistuje žádné větší dobro, než věčné patření na Boha v nebeské blaženosti. Je to největší Boží dar a jediný cíl a smysl našeho života. Jak mnoho bylo již těch, kteří s tímto vědomím opustili svět se všemi jeho radostmi a zasvětili a obětovali svůj život Bohu, protože si byli vědomi, že za nezasloužený dar vlastní spásy nemohou Bohu vzdát lépe díky a chválu, než když se přičiní, aby se tohoto daru dostalo co největšímu počtu lidí. Velká obrácení, jejichž svědky jsme, ukazují, že Bůh se zalíbením přijímá spolupráci na vykoupění, aby pak s velkou radostí mohl přitisknout na své srdce ty nejvíce ztracené a nejdále ztoulané ovce. Všimněme si, jak

Dokončení na str. 13

Svatý Alfons z Liguori

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 30. března 2011*

Drazi bratři a sestry, dnes bych vám chtěl představit postavu učitele Církve, jemuž za mnohé dlužíme, protože se stal významným teologem-moralistou a učitelem duchovního života pro všechny, především pro prostý lid. Je autorem textu jedné z nejpobulárnějších italských lidových vánočních písní *Tu scendi dalle stelle* (Sestupuješ z hvězd).

Alfons Maria Liguori se narodil v roce 1696 v neapolské šlechtické rodině. Byl nadán vysokými intelektuálními kvalitami a již jako 16letý dosáhl doktorátu civilního i církevního práva. Byl nejbrilantnějším advokátem v oblasti Neapole: osm let neprohrál ani jednu při. Nicméně jeho duši žíznilo po Bohu a toužící po dokonalosti přivedl Pán k pochopení, že je zde jiné povolání, ke kterému ho volá. A tak v roce 1723, znechucen korupcí a nespravedlností, které zamořily justiční oblast, opustil své povolání – a s ním bohatství a úspěch – a rozhodl se stát se knězem, a to i navzdory odporu otce. Měl vynikající učitele, kteří ho uvedli do studia Písma svatého, církevních dějin a mystiky. Získal široké teologické vzdělání, které zužitkoval, když po několika letech začal působit jako spisovatel. Kněžské svěcení přijal r. 1726 a zapojil se ve výkonu své služby do diecézní kongregace Apoštolských misí. Začal působit v oblasti evangelizace a katecheze mezi nejnižšími vrstvami neapolské společnosti, kde s oblibou kázal a vyučoval základním pravdám víry. Nemálo těchto chudých a prostých osob, ke kterým se obracel, propadalo často neřestem a dopouštělo se kriminálních činů. S trpělivostí je vyučoval modlitbě a povzbuzoval je k nápravě jejich života. Dosahoval vynikajících

výsledků. V nejubožejších městských čtvrtích se tvořily skupiny osob, které se večer scházely v soukromých domech a krámech, aby se modlily a rozjímaly o Božím slovu pod vedením několika katechistů, které Alfons vchoval, a dalších kněží, kteří pravidelně navštěvovali tyto skupiny věřících. Když se na přání neapolského arcibiskupa tato setkání začala konat v městských kaplích, dostala název „cappelle serotine“ (večerní kaple). Byly to opravdové zdroje morální výchovy, sociální obrody a vzájemné pomoci mezi chudými: téměř vymizely krádeže, souborje a prostituce.

I když sociální a náboženské poměry Alfonsovy doby byly značně odlišné od našich, jeví se „večerní kaple“ jako vzor misijního působení, kterým bychom se mohli inspirovat také dnes pro „novou evangelizaci“, zvláště mezi nejchudšími, abychom vytvářeli spravedlivější, bratrštější a solidárnější lidské soužití. Kněžím je svěřena duchovní služba, zatímco dobře formovaní laici mohou působit jako účinní animátoři a autentický kvas evangelia v lůně společnosti.

Zakladatel redemptoristů

Když začal pomýšlet, že odejde kázat evangelium pohanským národům, dostal se v 35 letech do kontaktu s rolníky a pasteveci vnitřních oblastí Neapolského království. Protože ho dojímal jejich náboženská nevědomost a stav opuštěnosti, ve kterém se nacházeli, rozhodl se, že opustí hlavní město a bude se věnovat těmto osobám v materiální i duchovní bídě. V roce 1732 založil řeholní Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, kterou svěřil péči biskupa Thomase Falcoii a v níž se později

Dokončení na str. 12

Pohoršení kříže

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Hle, tvůj Král přichází.

Vstupuji do Jeruzaléma, abych zde dovršil dokonalou oběť poslušnosti. Vzdávám se zcela a beze zbytku sám sebe. Já, Pán nebe a země, skrze něhož všechno je stvořeno, stanu se posledním ze všech lidí. Nebude na mně podoby ani krásy, já, Bůh a Pán, budu červ a ne člověk. Můj vlastní učedník mě zaprodá nepřátelům, kteří mě zajmou, aby mě mučili, ponižili, zneuctili, přibili na kříž a zabili. Ale to všechno se stane jedině proto, že sám chci. *Já sám dávám svůj život a nikdo mi ho nebere.*⁽¹⁾ Přicházím vyplnit poslušně vůli Otce, abych tak napravil, co způsobila lidská neposlušnost. Spolu se starým člověkem musí tak-

to zemřít i smýšlení starého člověka. Pojď se mnou a zůstaň se mnou, i když se ti bude zdát, že se v těchto dnech pohoršení obrátí všechno proti mně, že všechno moje úsilí se zvrátí v úplný nezdar. Je to hodina zkoušky a hodina pokušení. Všechny si vás *dábel vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici.*⁽²⁾ Bude vás tříbit podle toho, zda hledáte mne, nebo sebe. Jen ten, kdo upřímně hledá mne, věří mně a mému slovu, zůstane se mnou. Jak málo je však těch, kteří mi skutečně uvěřili v čase, kdy stále trvá pohoršení kříže!

Zástupy mi provolávají slávu, když přijíždím pokorně na oslátku, ale oni neoslavují mne, oni oslavují jen svůj sen o pozemském království a o svém blahobytu. Dávají tak jen najevo, že nepochopili nic z toho, co jsem tři léta hlásal. Brzy uvidíš, jak se zachovávají, až zjistí, že nesplňují jejich očekávání. Zapomenou dokonce na všechna moje dobrodíní a zavrhnou mě. Dají přednost zločinci před Mesiášem. Jen málo hlasů zde potěší mé srdce: je to volání dětí, které vychází z čistého a nezištného srdce.

Kněží a přední muži mého lidu? *Ačkoliv jsem před nimi vykonal tolik znamení, neuvěřili ve mne.*⁽³⁾ Myslí si, že je ohrožuji, a tak stále více a usilovněji hledají způsob, jak mě odstranit a zničit. V čele mého národa, který si můj Otec vyvolil a chránil, stanuli pokrytci a slepí vůdcové, obilné hroby plné hniloby. Vydávají mě pohanům a svolávají tak na svou hlavu moji krev. *Toto je jejich hodina, vládá tmy.*⁽⁴⁾ *Přestože ve mne uvěřilo mnoho předních mužů, kvůli farizeům se k to-*

mu veřejně nepřiznají. Je jim totiž milejší chvála od lidí než sláva Boží.⁽⁵⁾ Ani moji nejbližší se nevymanili ze svých pozemských představ. Dívají se na mne jen svým lidským zrakem, nikoliv zrakem víry, a čekají, kdy se naplní jejich osobní tužby. Byli svědky všech mých skutků a slyšeli všechno, co jsem mluvil. Promlouval jsem k nim důvěrně a bez podobenství o svém království i o svém budoucím utrpení a slávě. Některým z nich jsem dal spatřit svou slávu, ale na všechno zapomenou ve chvíli strachu a únavy! Až jim já, Pán a Mistr, jako jejich otrok umyji nohy, abych jim dal příklad, budou se za mými zády dohadovat, kdo je mezi nimi větší. Hledají způsob, jak si zajistit výhodné místo. Až vystoupím na svůj trůn korunován trním, abych přitáhl všechny k sobě, oni se *rozprehnou a mne nechají samotného*⁽⁶⁾. I Šimon Petr, ačkoliv mě miluje prostě a upřímně, tak si zakládá na svém citu, že

není schopen uvěřit, jak snadno mě zapře. Pochopí teprve, až ho jeho cit náhle zradí, když se ocitne sám tváří v tvář nepřátelům, a přemůže ho jiný pocit: záchvat strachu. Ve všech těchto mých přátelích musí spolu se mnou zemřít i jejich falešné představy a sebeláska. Já však budu za ně prosit Otce, aby je ochránil od zlého a posvětil v pravdě.⁽⁷⁾

A přece, ještě dříve než zemřu, když už se bude zdát, že jsem dokonale prohrál svoji věc, pro tvou naději se jako jiskra v popelu náhle objeví víra ve mne a v moji lásku k lidem. Objeví se tam, kde by ji nikdo nečekal. Zločinec, který neviděl ani mé divy, ani mou slávu, jen moji potupu, přesto uvěří ve mne takového, jakého mě vidí: zhanobeného, pokořeného, zničeného, umírajícího. Ještě týž den bude se mnou v ráji! Jak rád bych řekl i všem svým vrahům stejná slova, jak rád bych je přijal do svého království! Ale dali přednost mému Nepříteli: *Zaslepil jim oči a zatvrdil jim srdce, aby očima neuviděli a srdcem neporozuměli, nenapravili se a abych je neuzdravil.*⁽⁸⁾

Všechny mé učedníky zahanbí také křehké ženy, které jejich rzy, nesobecká láska přivede neohroženě až k patě mého kříže. Nezaslouží si jejich věrnost, aby byly první z těch, kdo mě spatří po mém zmrtvýchvstání?

Nade všechny však mi zůstává věrná moje Matka, která mlčí a trpí spolu se mnou, nevinná a čistá, aby svou spoluobětí z lásky i ona naplnila vůli mého Otce. Dám jí z kříže za Matku i tobě a ty se jí pod křížem odevzdej zcela a bezvýhradně. Jen u ní máš jis-

Liturgická čtení Svatého týdne

Neděle 17. 4. - Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7

Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24

Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*)

2. čt.: Flp 2,6-11

Ev.: Mt 26,14-27,66

Slovo na den: Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže.

Pondělí 18. 4. - pondělí Svatého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7

Ž 27(26),1.2.3.13-14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Jan 12,1-11

Slovo na den: Libru drahocenného oleje z pravého nardu.

Úterý 19. 4. - úterý Svatého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17

Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)

Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Slovo na den: V duchu se zachvěl.

Středa 20. 4. - středa Svatého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a

Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34

Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)

Ev.: Mt 26,14-25

Slovo na den: Můj čas je blízko.

Čtvrtek 21. 4. - Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14

Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18

Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.*)

2. čt.: 1 Kor 11,23-26

Ev.: Jan 13,1-15

Slovo na den: Mít podíl.

Dokončení na str. 15

totu, že uprostřed všeho pohoršení zůstaneš mezi těmi, kteří jsou moji. *Nastává totiž soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen*⁽⁹⁾ a s ním i ti, kteří jsou jeho. *Já jsem nepřišel, abych svět soudil, ale kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce: to slovo, které jsem hlásal, bude ho soudit v onen den.*⁽¹⁰⁾ *Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě.*⁽¹¹⁾ *Dokud máš světlo, věř v to světlo, abys byl synem světla.*⁽¹²⁾ *Blahoslavený, kdo se na-de mnou nepohorší.*⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 10,18; ⁽²⁾ Lk 22,31; ⁽³⁾ Jan 12,37;

⁽⁴⁾ Lk 22,53; ⁽⁵⁾ Jan 12,42-43; ⁽⁶⁾ Jan 16,32;

⁽⁷⁾ srov. Jan 17,15.17; ⁽⁸⁾ Jan 12,40; ⁽⁹⁾ Jan 12,31;

⁽¹⁰⁾ Jan 12,47-48; ⁽¹¹⁾ Jan 12,46; ⁽¹²⁾ Jan 12,36;

⁽¹³⁾ Lk 7,23.

Z dějin „kulturních bojů“ (dokončení)

Touha liberálů: pevná vláda

Projekt vytvoření „nového člověka“, se kterým přišla revoluce ve Francii, našel své pokračování v „kulturních bojích“ XIX. století, které prostupovaly Evropu od Portugalska až po Německo.

„Kulturkampf“ je termín spojený s vládou Bismarcka v Německu, kterou podporovali němečtí liberálové. Svoboda v pojetí tehdejších liberálů byla spojena s představou výstavby novodobého státu. Základem této modernosti nového státu byl boj vypovězený katolické církvi, která byla označena za ztělesnění „temna a zpátečnictví“. To vyžadovalo železnou ruku státu, který v jednotlivých dějstvích svého vývoje stále rozšiřoval svou kompetenci. Dochází k tomu, že takové pojetí svobody, které předpokládá nezadatelné právo rodičů vychovávat své děti podle svého svědomí a přesvědčení (např. ve školách pod církevním vedením), pokládaly liberální elity za překážku dosažení vyššího cíle, kterým bylo prosazení nové kultury i takovými prostředky, jako je výjimečné zákonodárství a policejní útisk. Liberálové prosazovali heslo „odluka církve od státu“, které ovšem sledovalo ve skutečnosti podřízení církve laickému státu.

Německý Kulturkampf Bismarcka a liberálů

Proces sjednocení Německa vedl k vítězství nadvlády protestantského Pruska nad katolickými zeměmi Rakouskem (1866) a Francií (1870). To vedlo k přesvědčení liberálů, že nová německá říše prokázala nejen sílu pruských zbraní, ale také nadřazenost protestantské kultury nad zpátečnickou a zastaralou kulturou katolickou. Psali o tom tehdejší největší historikové (Droysen, Sybel, Trietschke),

podle kterých vítězství u Sadové a u Sedanu bylo také vítězstvím ducha reformace z roku 1517 nad duchem římským. V liberálním tisku se psalo, že v roce 1871 vzniklo „evangelické císařství německého národa“ jako nástupce katolického Římského císařství německého národa, které existovalo do roku 1806.

Logika liberálů byla jednoduchá: pruské panství prokázalo na válečném poli svou nadřazenost a nyní je třeba udělat vše, aby nová říše byla uchráněna od ohrožení demoralizujícím římským duchem. Jak řekl poslanec Virchow r. 1872, „musíme se postavit proti všemu, co není německé, co je římské a ultramontánní (francouzské), abychom zvítězili nad cizí frakcí“.

Ideologické záměry liberálů vyhovovaly Bismarckovi, který usiloval o oslabení katolicismu a církve v Německu. Celá série zákonů v 70. letech směřovala k systematickému potlačování církve a ke stále většímu zasahování do její autonomie (rušení řádů a vměšování do výchovy seminaristů).

Napoleon III. a Otto von Bismarck

Otto von Bismarck

Počátkem 70. let byla v Prusku většina katolických biskupů buďto uvězněna, nebo ve vyhnanství a stovky farností zůstaly bez kněží (katolíkům bylo v mnoha případech upíráno právo na katolický sňatek či pohřeb). V 80. letech sice Bismarck od některých represí ustoupil, ale „kulturní boj“ pokračoval. Např. v roce 1917 nesměli na území Pruska pobývat jezuité, ani německého původu.

V místech pruského záboru k tomu přistupovala také germa-

nizace. To se týkalo širokých polských území. „Železný kancléř“ však musel konstatovat, že mnoho „polsky mluvících Prusů“, jak nazýval Poláky, se postavilo rozhodně na stranu pronásledované církve. Vytrvali se svými faráři, které policie z farností vyháněla, a stáli i za uvězněným poznaňským arcibiskupem Ledóchowským. Bismarck zde utrpěl kulturní porážku, která přispěla i k národnímu obrození společnosti v této oblasti.

Proticírkevní kampaně III. republiky

Bismarckův „Kulturkampf“ našel následovníky ve Francii, která byla od roku 1875 opět republikou. V roce 1876 získali v parlamentě většinu liberálové různého odstínu spojení mezi sebou v „diecézi bez hranic“, kterou tvořily zednářské lóže. Ihned přistoupili ke schvalování protikatolických zákonů. Na přelomu 70. a 80. let se týkaly tyto zákony především vyloučení jakéhokoliv vlivu katolické církve na oblast výchovy. Bylo zavedeno jednotné školství v laickém a antikatelickém duchu.

Tomu také odpovídaly učebnice. Opíraly se o teorii „dvojí Francie“: první zaostalé z dob křížových výprav, Bartolomějské noci a krále Slunce, a druhé pokroková a civilizační, kterou zahájila Francouzská revoluce a vyhlášení první republiky r. 1792.

Pro uskutečnění ideologických cílů bylo nutno obětovat základní občanské svobody. „Učitelem nemůže být osoba, která se z vlastní vůle odděluje od společnosti a skládá slib, že s ní nebude mít nic společného (řeholník).“ V okamžiku, kdy zaniká občanská osobnost, zaniká i občanské právo: tak to formuloval Justin Louis Combes, francouzský premiér (1902–1905). Masově byly zrušeny všechny církevní školy a řády musely Francii opustit. Řády byly vystaveny hrubému policejnímu nátlaku, který doprovázely pokřiky: „Ať

žije svoboda!“ Premiér shromažďoval důvěrné údaje o důstojnících, a kdo se dostal na seznam jako „klerikální“, nemohl počítat s postupem.

Roku 1905 byly uzákoněno odloučení církve od státu. Zákon měl potvrdit „výdobytka laické republiky“ a stanovil, že veškerý církevní majetek propadá státu. Kostely měla spravovat zvláštní „kultovní sdružení“, jejichž členem mohl být kdokoliv, i ateista. Tito úředníci za policejního doprovodu chtěli inventarizovat všechno, včetně obsahu svatostánků. Docházelo přitom ke střetům s věřícími, kteří chrámy hájili, a to si vyžádalo i několik životů.

Antikatolické „risorgimento“ v Itálii

V románských zemích se liberální „kulturní boj“ táhl několik desetiletí, počínaje polovinou XIX. století. V Itálii se odehrával současně s procesem sjednocení Itálie spojeným i s akcí zrušení 1000 let trvajícího církevního státu. Tento záměr prosazoval piemontský premiér Emilio Cavour. Tento zednář byl nejen autorem celé strategie. Pod heslem „svobodná církev ve svobodném státě“ se ovšem skrývala likvidace četných řádů a konfiskace církevního majetku.

Ke sjednocení Itálie došlo r. 1871 a posloužilo k němu napodobení vzorů a postupů z německého Kulturkampf. Risorgimento bylo výrazně antikatolické a především antipapežské.

Kulturní boj na Iberském poloostrově

Za Pyrenejemi začal proces laicizace nejdříve v Portugalsku v roce 1910. Byla svržena monarchie a vlády se ujali protikatolictví republikáni, kteří ihned zahájili „kulturní boj“. Jeho hlavním architektem byl Alfonso Costa, který se nijak netajil svými sympatiemi k francouzskému premiéru Combesovi, takže ho nazývali „malý Combes“.

Ještě v roce 1910 byla ze země vyhnána většina řeholníků, především jezuité, byl konfiskován všechn církevní majetek, kněží museli opustit službu v armádě a v nemocnicích a ze všech veřejných budov byly odstraněny kříže. Konání veřejných procesí nebo veřejné modlitby bylo zakázáno pod trestem vězení. V roce 1911 nebylo v Portugalsku jediného biskupa. Zjevení Panny Marie ve Fatimě r. 1917 bylo vlastně dvojím zázrakem, protože Matka Boží vyzývala k veřejné modlitbě růžence, kterou vláda oficiálně zakázala. Vláda se všemožně snažila vliv fatimských událostí co nejvíce minimalizovat.

Ve Španělsku začala radikální antikatolická kampaň vyhlášením republiky v roce 1931. Její praxe se neliší od ostatních vzorů. Od roku 1936 došlo k radikalizaci protináboženského boje, který si vyžádal na 7 000 obětí mezi duchovními. Pronásledování církve ve Španělsku představuje ovšem už komunistickou verzi protináboženské politiky.

*Mihujcie się 1/2011
Překlad -lš-*

Hubertus Bükler

25. března letošního roku uplynulo 575 let od posvěcení florentské katedrály Santa Maria del Fiore. Když ji papež Evžen IV. světil, uplynulo od zahájení její stavby již 140 let. Nejvzácnější část této stavby, její kopule, si však ke své stavbě vyžádala jen 16 let.

Není jisté, zda byla stavba kopule od počátku plánována. R. 1296 bylo rozhodnuto vybudovat dostatečně reprezentativní dóm pro jedno z největších měst tehdejšího světa. Plány vytvořil Arnolfo di Cambio, který však po čtyřech letech zemřel a práce byly přerušeny. Stavby se pak ujal Giotto, který byl známější jako malíř než jako architekt. R. 1334 zahájil nejdříve stavbu zvonice, která měla mít výšku 110 m. Ale Giotto již v roce 1337 zemřel a jeho nástupce

Neděle Božího milosrdenství

5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako neděle Božího milosrdenství (letos 1. května). Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek. Nověna spočívá v modlitbě korunky k Božímu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství Ježíš pak chce zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božímu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke sv. přijímání.

29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret*, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božímu milosrdenství.

Více o dalších milostech a příslibech, text nověny a korunky k Božímu milosrdenství najdeme v brožurce JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI! (Vydala Matice cyrilometodějská s. r. o. – brož., A6, 64 stran, 39 Kč.) Deník sv. Faustyny, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, vyšel v češtině pod názvem DENÍČEK. (Vydalo Karmelitánské nakladatelství – váz., 120x185 mm, 678 stran, 399 Kč.)

* lze najít na www.vatican.va/roman_curia/tribunals/apost_penit/

plány změnil. Dokončil věž vysokou jen 85 m, ale i tak je významnou donimantou Florencie.

ložil v roce 1417 plány na stavbu kopule o průměru 45m, ačkoliv sám ještě nevěděl, jak ji realizo-

Hrdý dóm hrdého města

Několik let nato padlo rozhodnutí vybudovat chrám s velkou kopulí. Současně byly zničeny všechny dosavadní plány, aby je snad potomci v případě nouze nevyhrabali ze šuplíku. Začalo se se stavbou, ačkoliv stále nebylo jasno, jak realizovat velkou kopuli a kdo se takového díla ujme.

Jen jeden přicházel v úvahu: Filippo Brunelleschi. Ten před-

vat. Navrhl zcela nové druhy jeřábů a výtahů, které měly dopravit do výšky více než milion cihel. Konstruoval také kamené řetězy, které měly držet klenbu pohromadě.

Jak se však všechno nakonec uskutečnilo, zůstává zčásti tajemstvím. Brunelleschi byl mlčenlivý muž. Nezanechal žádné nárysy ke své práci. Kopule má neobvyklý tvar zašpičatělé klenby s osmibokým půdorysem. Její váha činí 37 000 tun a zatím ji nepoškodilo ani žádné z dosavadních zemětřesení.

*Der Sonntag 12/2011
Překlad -lš-*

Radost z víry (dokončení)

Jen víra dává nejhlubší smysl životu. Marie Okoňská z ní čerpala sílu k apoštolské práci. S mladistvým zápalem přesvědčovala druhé, aby se zasněžili Ježíši a Marii. Toto nadšení je u ní zřejmé bez ohledu na věk.

V ohni války

Když vypukla 1. září 1939 válka, Marie nezanechala svého povolání. Naopak, šla do Varšavského povstání se záměrem účastnit se duchovního boje za osvobození Varšavy ze zločinné německé okupace. Nyní jí víra a důvěra v Boha umožnily projít krtem krve a ohně.

Povstání proti německým okupantům vypuklo 1. srpna 1944 v 17 hodin. Marie spolu se dvěma kolegyněmi začala modlitby v kapli kláštera sester Zmrtvýchvstání. „Cítíme, že jsme si vzájemně velmi blízcí, protože před nimi na ulicích a před námi zde v kapli stojí jediný úkol: »Dej nám, Pane, svobodné katolické Polsko!« Přes strach z bombardování děvčata neopustila své místo před svatostánkem. Modlila se, aby povstání bylo ve shodě s Boží vůlí a aby Bůh skrze ně přivedl na Polsko co největší dobro.

Po několikadenní obnově začala děvčata působit mezi lidmi. Konala ve sklepech modlitby, povzbuzovala na duchu znavené, organizovala mše svaté, rozdávala růžence a obrázky. Celý apoštolský program popsala v *Nové mobilizaci bojující Varšavy*: „Všichni jsme vojáky velké a svaté záležitosti, jsme povoláni k duchovní proměně světa.“

Děvčata vyzývala, aby se v době od 15. do 26. srpna co nejvíce lidí modlilo před obrazem Panny Marie Čenstochovské Modlitbu bojující Varšavy: „*Matko naše Jasnohorská, Královno polského národa! Dej nám, abychom skrze svobodu vlastní vybojovali celému světu Ježíše.*“ Po této několikadenní pobožnosti na svátek Matky Boží Jasnohorské se měly všichni setkat na děkovné mši svaté za vítězství.

Zvláštní oddíl

Děvčata chtěla získat povolení velitelství Zemske armády (Armia Krajowa - AK) na vydání *Mobilizace*, ale nevěděla, jak se tam dostat. Potkala mladého kněze z AK a ten je zavedl až k veliteli. Vojenské vedení ocenilo činnost děvčat a jejich plán duchovního boje a prohlásilo, že to je důležitější než činnost vojáků. Přijali je do armády a poslali do nejtěžších úseků bojů, kde lidé ztráceli odvahu a sílu. Děvčata se několikrát mohla přesvědčit, jak důležitá je víra pro lidi v těžkých dnech povstání. Generál Tadeusz Komorowski nařídil, aby se po celé Varšavě konaly zpovědi. Kněží zpovídali individuálně a dávali i společné absoluce. Mnoho lidí využilo svátosti smíření. Děvčata potkala ženu, která se zpovídala poprvé po třiceti letech. Řekla: „Půjdu ke zpovědi na rozkaz generála a za vlast!“

Jednou děvčata neznala heslo, aby je hlídka mohla vpustit. Marie podala růženc a řekla: „To je naše heslo!“ Voják se postavil do pozoru a dovolil jim přejít. Nikdy se nestalo, že by někdo odmítl nabízený obrázek. Řada mladých lidí uzavírala před knězem sňatek a vrace-

li se pak na své místo. Každou chvíli někdo padl, ale chtěli umírat jako manželé.

Důvěřovat do konce

První dny boje byly poznamenány radostí z vytožené svobody. Zpívaly se písně celá léta zakázané a vyvěšovaly polské prapory. Ale vítězství se stále více přiklánělo na stranu nepřátel. Ustavičné ohrožení a skrývání v těsných sklepeních, nedostatek potravin a stále napětí způsobily, že lidé klesali na mysli. Dívky měly velmi těžkou práci. Samy byly vyčerpané a snažily se pochopit smysl událostí. Šestý den byl nejtragičtější. Němci postupovali systematicky dům po domu, vytahovali lidi ze sklepů a vraždili je. Zahynuly tak desetitisíce lidí. Marie s přítelkyněmi, několik set sester a jejich chovank se nacházely v zachráněném řeholním domě.

Do čtvrti vtrhly oddíly vlasovců, kteří přešli k hitlerovcům. Byli obzvláště krutí. Znásilňovali a vraždili. Lidé před nimi prchali. Marie, Lilka a Janka setrvaly na svém místě před svatostánkem a prosily Pannu Marii o pomoc. Když zdivočelí vojáci procházeli s křikem pod jejich okny, nevšimli si, že uvnitř je skupina žen. Jejich záchrana

Marie Okoňská dnes

byla zřejmým důkazem ochrany Matky Boží.

Když utíkaly z ohroženého území mezi troskami a spáleništi, Marie pochopila, že nyní začíná jejich pouť na Jasnou Horu. Za ustavičného ohrožení obětovaly svůj život za kněze Wyszyńskiego, duchovního otce jejich sdružení. Děvčata zahájila svůj noviciát, který dokončila po povstání ještě před koncem války. Třináct dní vycházely ze položbořených domů. Lidé kolem nich hynuli, ale jim se nestalo ani to nejmenší.

Nejtěžší zkoušku víry prožily 26. srpna. Stále ještě doufaly, že to bude den vítězství. Ale ten den začalo to nejhorší bombardování. Domy kolem se hroutily, lidé hromadně hynuli. Děvčata nedokázala pochopit záměry Boží prozřetelnosti. Tisíce lidí se vyzpovídaly – a nyní místo vítězství porážka. Přišla jiná odpověď. Matce Boží šlo nikoliv o záchranu města, ale lidských duší. Mnoho lidí umíralo v posvěcující milosti a odcházelo do náruče Panny Marie. Povstání přineslo jiné ovoce, které nikdy nebude ztraceno. Po kapitulaci se ukázalo, že v troskách mnoho lidí přežilo. Ocitli se v německém zajetí, Děvčatům se podařilo uniknout a dostaly se do Lasek, kde se setkaly s P. Wyszyńským. Byla to vzrušující chvíle, když všichni poznali, že žijí. P. Wyszyński chtěl, aby konaly noviciát, ale ony chtěly do Čenstochové, protože to slíbily Matce Boží.

Když se konečně ocitly před zázračným obrazem, přepadl je velký smutek. Prožily tolik strachu, utrpení, obětovaly svůj život, ale před obrazem nepocítily žádnou radost. Obraz černé

Při krvavém potlačení Varšavského povstání byly povražděny desetitisíce lidí, včetně žen a dětí

Těšte Ježíše

Madony nebyl osvětlen a nebylo vidět její rysy. Byla to nová zkouška. Nevěděly také, co mají dále dělat, byly bez prostředků.

Ubytovaly se v prostoru, kde byli dříve chováni vepři. I když byly nemocné, poslouchaly u stolu. A měly přesný denní program. Ráno mše svatá před zázračným obrazem a pak celodenní těžkosti. Celá Osmička se snažila, aby vše konala ve shodě s Boží vůlí. Bylo to těžké, protože trvala válka a jako „osvoboditel“ přišla Rudá armáda s opilými agresivními vojáky.

Pak nastal čas ateistického režimu a pronásledování katolické církve. To však nebyla svoboda, za jakou povstalci bojovali.

Děvčata se vrátila na doporučení P. Wyszyńskiego do Varšavy. Formování společnosti pokračovalo. Wyszyński byl jmenován biskupem a později primasem. Nebylo jisté, zda se jim bude moci věnovat. Překonal obavy z budoucnosti a věnovaly se službě Církvi a vlasti. Wyszyński však o ně nepřestal pečovat a Osmička mu pomáhala ve službě Církvi.

Zlo přemáhat dobrem

I přes pronásledování pokračoval Institut ve svém aktivním apoštolátu. Organizoval tábory pro dívky, vykládal katechismus a konal charitativní práci. Před Velikonocemi chtěla děvčata proniknout k nejoboženšímu a nejchudšímu i po morální stránce, a to byly prostitutky. Ale ve středu Velkého týdne byla Marie podvodně zatčena a uvězněna v zařízení Úřadu bezpečnosti.

Byl to orgán teroru. S vězni zacházeli nelidsky a při výsleších je mučili. Mnoho osob zahynulo bez soudu rukama funkcionářů. Marie se svěřila ochraně Matky Boží. „Ihned jsem se rozhodla, že budu všechny milovat, že nepřipustím ani stín nenávisti, že budu apoštolovat, abych jim řekla co nejvíce o Bohu.“ Marie tak zanesla Dobrou novinu do „prostředí zla“. Zařadila do denního

Ježíš uvězněný trpí zimou. Čeká tedy, že mu darujete teplo. Naslouchá vám a chápe, co říkáte.

Jsou to zlí lidé, kteří ho spoutávají. Připravují hřeby pro kříž. Ty naopak připravuj srdce. Ježíš sténá. Ježíšovi nepřátelé naslouchají jeho vzdechům, aby se mu vysmívali. Ty poslouchej, abys ho potěšil. Jeho nepřátelé hledají Ježíše, aby ho zabili. Ty ho naopak hledej každý den, aby v tobě žil a vstal z mrtvých. Oslavuj ho v sobě.

Jeho nepřátelé spoutali jeho ruce. Ty spoutej sebe v něm. Jeho nepřátelé se mu vysmívají. Dávají mu na bedra nachový plášť, do rukou mu dávají třtinu. Ty naopak ověnci Ježíše synovskou láskou. Nepřátelé ho bijí, ty naopak buď připraven přijímat políčky z lásky k němu. Jeho nepřátelé se navzájem vyzývají, aby Ježíše týrali. Ty naopak povzbuzuj druhé, aby mu prokazovali lásku. Nepřátelé po něm házejí blátem a kamením, ty naopak připravuj růže a vystel jimi Ježíšovu cestu.

Hleď, Maria pláče. Doprovod' Marii na Kalvárii svou věrností, svou láskou k Ježíši a k bližnímu.

Bl. Mariam Baouardy od Ukřižovaného Ježíše (1846-1878)

programu chvíle zasvěcené modlitbě a vykládala svým spoluvězeňkyním o Bohu. Její společnosti nezůstaly netečné. „Mluv k nám, snad proto jsme ve vězení, abychom se to dověděly.“ I když jim dozorcí vyhrožovali, zpívaly nábožné písně, litanie a modlitby. Slibovaly, že až vyjdou z vězení, přistoupí ke svátostem.

Marie se však neomezila jen na spoluvězeňkyně. „Měla jsem zásadu, že budu hledat příležitost, jak promluvit o Bohu i k vyšetřovatelům. Uskutečnily se celé hodiny takových rozhovorů. Moji páni se někdy tak zapletli, že jsem to byla já, kdo je vyslychal o jejich osobním životě.“ I když se později rozčílovali, ona se svého cíle nevzdala. Dokázala dosáhnout změny u nejhoršího z dozorců. Místo postřachu se stal velmi přátelským a vstřícným.

Polský voják, obránce Varšavy, jehož úkryt odhalili němečtí vojáci

Na konci svého vězeňského pobytu byla pozvána k rozhovoru s Julií Brystigerovou, přední komunistkou židovského původu. Byla to ministryně bezprostředně odpovědná za pro-

Varšava v troskách po německém bombardování

ticírkevní akce a velmi vlivná osobnost. Mezi vězni jí říkali Kravá Luna, známá sadistickými praktikami při výsleších. Mnoho členů AK odsoudila na smrt.

Během dlouhého rozhovoru ji Marie tak zaskočila svou odvahou, zaujetím a evangelijní upřímností, že ji propustila z vězení a dala jí dokonce své tajné telefonní číslo. Marie jí ujistila, že se za ni bude denně modlit.

V pozdějších letech se Marie s Brystigerovou několikrát kontaktovala. Jejím prostřednictvím získala propustku do Komańczy, posledního místa tříleté internace primasa Wyszyńskiego. To umožnilo realizovat přípravné

práce na velkou slavnost: jasnohorský slib národa v Čenstochově v roce 1956 v den 300. výročí korunovace Matky Boží Královnou Polska králem Janem Kazimírem. Primas do něho vložil velký program morálně-sociální obnovy národa.

V den slavnosti se na Jasné hoře sešlo více než jeden milion lidí. Na prázdném křesle uvězněného primase byla červenobílá kytice. Julie Brystigerová se stala mimoděk nástrojem Matky Boží. Byla zapojena do díla, které Maria organizovala skrze své služebníky.

V těžkých dobách ateistického systému pracoval polský primas stále na mravní obnově národa, usiloval o bezmeznou odevzdanost Matce Boží a umocnění dobra v člověku. Toto úsilí pomohlo k přetrvání katolické církve v Polsku i k volbě Karola Wojtyły na Petřův stolet, jak to Jan Pavel II. sám dosvědčil.

K tomu je třeba dodat ještě jeden méně známý fakt, že Julie Brystigerová strávila poslední léta svého života v podvaršavských Laskách v ústavě pro nevidomé děti, který vedly sestry františkánky. Přijala křest, přistupovala k svatému přijímání a zemřela zcela smířená s Bohem.

Svědectví o obrácení Kravě Luny, o které se přičinila Marie Oskoňská, ukazuje, jak velké je Boží milosrdenství a láska jeho Matky ke všem lidem. Bůh Otec touží po spáse i nejhoršího člověka. Maria se stále přimlouvá u Boha a ukazuje bloudícím cestu k němu. Jistota o takové ochraně velmi posilovala Marii Oskoňskou, která se snažila předávat ji druhým.

Marie Oskoňská je dodnes otevřená pro druhého člověka, přitahuje svou upřímností, svou vyzářující radostí a plná důvěry nám odkazuje: **Čím se můžeme více zavděčit Bohu za jeho lásku, ne-li radostí?**

*Milujcie się 1/2011
Překlad -Iš-*

Uzdravení na přímluvu Conchity Armidy

*Zpráva o uzdravení na přímluvu ctihodné Concepción Cabrera de Armida
ve prospěch Jorgeho Guillerma Treviña Gutiérreze,
který se udál ve městě Monterrey N. L., Mexiko, ve čtvrtek 22. května 2008*

Dlouhý průběh nemoci

Jorge Guillermo Treviño Gutiérrez se narodil ve městě Monterrey N. L. 7. prosince 1960 v katolické rodině, která žila podle křesťanských zásad; měl normální dětství. Dne 26. července 1984 uzavřel sňatek s Cecilíí Plancarte Gonzálesovou; z tohoto manželství se narodily dvě děti: Jorge a Gabriel. Byl to člověk zdravý a sportovně založený; hrával často se svou manželkou tenis. Byl štíhlý (63 kg) a malé postavy (162 cm).

V roce 1993 ve věku 33 let začal dále růst, jeho postava vzrostla o 14 cm a zesílila; v té době si začal stěžovat na svalové stahy, které se projevily jak při odpočinku, tak při jakékoliv fyzické aktivitě. Od toho roku začala pro něho kalvárie utrpení, jehož příčiny zůstávají tajemstvím, ačkoliv byl pod přísnou lékařskou kontrolou: průjmky, vysoký krevní tlak, lipotimie, astenie, bolesti v předsrdeční krajině, bolesti hlavy, mrazení v pažích i nohou, nadměrné pocení, ale především velmi intenzivní svalové křeče, které způsobovaly natržení svalů a poruchy vnitřních tepen. Tento obraz, který trval od roku 1996 až do 2004, byl stále těžší, s ustavičně se zrychlující frekvencí. Křeče, stahy a natržení se objevovaly v kteroukoliv denní hodinu nezávisle na tom, co právě dělal, a dokonce ve spánku bývaly nejintenzivnější, především v levé polovině těla. V tomto období dosahovalo trvání takových period rozsahu hodin, dnů, týdnů, a dokonce měsíců; byla to situace pro manžele velmi bolestná, protože nebylo k dispozici nic, co by umožnilo zvládnout tyto opakující se krize.

V lednu 2004 musel Jorge volat pohotovost, protože dostal

zápal plic a zůstal týden v nemocnici. Přitom křeče a stahy a natržení zvýšily svou intenzitu, bolestivost i trvání; levá ruka Jorgeho se začala stahovat do pěsti; nemohl hýbat levým prostředníkem, prsteníkem ani malíčkem. Začaly se objevovat křeče také v pravé ruce, a to silné. Byla vyslovena diagnóza roztroušené sklerózy a předepsali mu příslušnou léčbu; protože ani tato specifická terapie nepřinesla vůbec žádné zlepšení, upustili lékaři od diagnózy roztroušené sklerózy.

V lednu 2005 propukl nový zápal plic a svalové obtíže byly horší než v roce 2004. Počínaje srpnem 2005 byly svalové křeče a bolesti již nikoliv cyklické, ale trvalé. Levou paži měl přitisknutou k hrudi; levá noha byla skrčená, a když se pokusil ji natáhnout, bolest vzrůstala a docházelo k natržení a objevovaly se četné podlitiny. V srpnu 2006 následovalo další nemocniční vyšetření z důvodu alergie, protože stahy zasáhly břišní dutinu. Koncem tohoto roku se stav ještě zhoršil tím, že stahy se rozšířily z levého boku do pravého.

V prosinci 2006 potkali jednu svou přítelkyni z mládí. Jorge zatím byl na tom velmi špatně a častá vyšetření v nemocnici i analýzy byly bezvysledné. Ze sedativ a léků na uvolnění byl trvale jako omámený. Lékaři nenacházeli žádnou diagnózu. V srpnu 2007 se Jorge podrobil dalšímu chirurgickému zákroku na dalším článku páteře a plotýnka měla být nahrazena destičkou. Tehdy přišel Jorge poprvé do styku s Misionáři Ducha Svatého. Výsledek operace byl opět nulový a pacient se podroboval rehabilitaci a hydroterapii apod. Po třech měsících těchto procedur se bolesti a křeče ještě

zhoršily. V lednu 2008 byl z toho všeho Jorge již velice zesláblý, měl ortézu na levé noze, užíval berly a mohl udělat jen pár kroků za pomoci druhé osoby. Převážně seděl natažen v invalidním vozíku. Situace byla stále obtížnější a chyběla jakákoliv diagnóza. Bylo třeba obávat se nejhoršího. V lednu 2008 manželčina přítelkyně Marcela, o které již byla zmínka, darovala Jorgemu fotografii Conchity, její krátký životopis a Kříž apoštolátu a vyprávěla o Jesús Maria (místo v jihovýchodním Mexiku, kde sídlí Dila Kříže založená Conchitou) jako o místu pokoje a modlitby. Když přijal fotografii, rozmlouval o ní s manželkou, která byla zamilovaná do Conchitina pohledu. Vzpomíná, že jakmile obdržel fotografii, začal ji prosit o přímluvu za své zdraví.

Cesta do Jesús Maria a prosba o uzdravení

Dne 15. května 2008 se Jorge vydal do Jesús Maria s dovolením lékaře v doprovodu manželky Cecilie a přítelkyně Marcely, která se nabídla, že je tam zaveze (540 km). Ubytovali se v domě Misionářů Ducha Svatého a věnovali se studiu spirituality Kříže. Jorge cestou mnoho vytrpěl. Během večere vyprávěl přítomným o důvodu své cesty: požádat Conchitu o přímluvu za dar zdraví. Představený komunity otec Carlos Francisco Vera vyslechl vyprávění o nemoci a důvodech cesty a zeptal se každého z přítomných, zda mají důvěru v onu přímluvu. Všichni odpověděli jasně, že ano, včetně toho, jenž otázku položil. Vyzval je tedy, aby pevně věřili, že dosáhnou účelu své cesty, protože, jak jim řekl, Conchita jako matka přeje svou přímluvou rodinám.

Dobu pobytu rozdělili na různé návštěvy: šli do domu řeholnic Kříže; když se představená dověděla o důvodu návštěvy, ujistila je, že celá komunita bude žádat Conchitu o tuto významnou milost; pak je zavedla do kaple komunity a Jorge se modlil před Nejsvětější Svátostí a prosil o zázrak uzdravení. Navštívil Conchitinu zahradu a malé muzeum, jí věnované. Dlouho postál před Křížem apoštolátu, který zasadila Conchita v roce 1894; otec Rafael se modlil s Jorgem, vložil na něho své ruce a žádal, aby mu na přímluvu ctihodné Conchity, je-li to vůle Boží, bylo dopřáno zdraví. Pak vykonal Jorge další návštěvy, jako v domě guadalupských Misionářek Ducha Svatého, které vyzval, aby se připojily k modlitbě na jeho úmysl. Na ten den vzpomíná Jorge se zvláštním dojetím: i když měl potíže s chůzí, chtěl vykonat křížovou cestu v Conchitině zahradě a dokončil ji zcela vyčerpaný; také vzpomíná na návštěvu Kříže apoštolátu, kde se modlil a kde mu darovali z něho relikvii.

Boží cesty

Poutníci se vrátili do Monterrey v sobotu 17. května a během cesty se Jorge, snad v důsledku emočního vypětí, cítil velmi špatně. Další pondělí měl podstoupit vyšetření kvůli silnému zvýšení krevního tlaku a také hladiny cukru v krvi; přitom ho dále kromě stahů, křečí a natržení provázel jeho celkový kritický zdravotní stav. Provedli mu počítačovou tomografii, magnetickou rezonanci ve stavu anestezie, protože kvůli stahům nebyl schopen setrvat bez pohybu. Protože lékaři nebyli schopni zvládnout bolest ani snížit krevní tlak a hladinu cukru, rozhodli se aplikovat proceduru s použitím botulotoxinu, který neléčí, ale snížení bolesti by mohlo vést k snížení krevního tlaku a hladiny cukru. Jorgemu se tento návrh nelíbil, protože si myslel, že je to určitý druh podvodu, a byl z toho smutný a skleslý. Manželka ho však

NOVÉNA ZA BLAHOŘEČENÍ CTIHODNÉ CONCHITY CABRERA DE ARMIDA

Věčný Otče, který jsi shlédl pohledem čistoty a lásky na svou služebnici Marii Conchitu, uděl nám milost dokonalé odevzdání do tvé vůle, jakou se vyznačovala, a oslav ji co nejdříve tím, že ji pozvedneš k účtě oltáře.

Sláva Otci...

Božské Slovo, které sis zvolilo pro svůj odpočinek a útěchu duši své služebnice Marie Conchity, dopřej nám oddanost, s jakou odpovídala na tvoji lásku a měla podíl na tvé bolesti, a dej, aby byla brzy poznána a oslavena zde na zemi.

Sláva Otci...

Božský Duchu, který jsi ve vnitřních Letnicích obdařil svými dary a charismaty duši své služebnice Marie Conchity, dopřej nám milost věrnosti a velkodušnosti, s jakou sledovala tvá vnučnutí a podněty vedoucí ke Kříži, aby byla brzy poznána zde na zemi.

Sláva Otci...

Maria, která ses v tajemství své osamocení po nanebevstoupení Tvého Syna stala vzorem síly pro svou služebnici Marii Conchitu, uděl nám, aby byla brzy poznána a aby ji církev vyzvedla k účtě oltáře pro slávu Nejsvětější Trojice. Amen.

Podle italského textu s církevním chválením

uprosila, aby souhlasil a podrobil se proceduře v sobotu 24. května v celkové anestezii, která pro něho měla být připravena na operačním sále, ale jak uvidíme, nebylo toho již zapotřebí.

Ve čtvrtek 22. května 2008 kolem 19 hodin byla v nemocničním pokoji kromě Jorgeho jeho manželka Cecilie a její dvě přítelkyně: Marcela Moralista a Consuelo Sada. Jorge požádal manželku o Kříž apoštolátu a fotografii Conchity. Vyzvali Consuelu, aby se zapojila do řetězu modliteb, které vyprošují uzdravení Jorgeho na přimluvu Conchity. Consuelo chtěla vědět, kdo je to Conchita Cabrera, protože ji neznala. Jorge jí krátce vyložil Conchitin život a pak usnul. Consuelo z pokoje odešla. Jorgemu přinesli večeři, ale nechtěli ho budít. Tu Marcela a Cecilie zpozorovaly, že Jorge ve spánku rozevřel dlaň levé ruky, která je již roky zavřená. Bylo asi 19.10 hod. Jorge se ve spánku pohyboval, měl v levé ruce Conchitinu fotografii, něco šeptal velmi tichým hlasem. Obě ženy si myslely, že jako při jiných příležitostech trpí křečemi. Ale ne, jeho vzezření bylo klidné a svaly uvolněné. Jeho žena byla velmi překvapená a myslela si, že až se Jorge probudí, nebude věřit, že rozevřel dlaň, pohyboval nohama, proto vzala svůj mobil jako filmovou kameru a začala ho snímat; přítelkyně udělala totéž. Jorge se začal pohybovat celý: ruce, paže, nohy – napínal a uvolňoval své končetiny. Až dosud ochrnutou levou rukou si začal sahát na obličej, na krk, až se začal dotýkat levé nohy, také ochrnuté. Navíc měl ve tváři výraz štěstí a pokoje, byl zcela uvolněný, jak ho už léta neviděli. Něco šeptal jako ze snu. Ženy se naklonily a slyšely zřetelně, že říká slova „Otče náš“. V tom okamžiku vstoupily do pokoje dvě Cecilie sestřence s dítětem. Byly ohromeny tím, co spatřily: Jorge pohyboval rukama a nohama, rozevřel dlaň, která byla léta sevřená, hladil

se s ní po tváři, po krku a tvářil se uvolněně a spokojeně. Čtyři ženy se daly do pláče. Jorge měl na hrudi fotografii Conchity a ta tam během celého „procesu“ zůstala. Nakonec přišel také rodinný lékař, specialista internista. Když viděl, jak má Jorge končetiny zcela uvolněné a bez křečí, s pažemi na hrudi, jak se pohybuje ještě ve spánku zcela normálním způsobem, pozoroval ho nějakou dobu a pak nařídil zrušit všechny procedury, včetně plánované aplikace botulotoxinu. Odcházel z pokoje se slovy: „Bůh buď veleben!“ Bylo 19.25 hod., čtvrtek 22. května 2008. Pak si všichni uvědomili, že je čtvrtek Božího Těla. V Ješús Maria se v tu hodinu ve svatyni Kříže apoštolátu slavila mše svatá na úmysl Jorgova uzdravení.

Nová skutečnost

Jorge se probudil ve 23.40 hod. V té době zde byli jeho rodiče, bratři, synové a synovci. Všichni se dověděli o jeho uzdravení a chtěli se osobně přesvědčit, co se stalo. Jeho žena mu tedy řekla: „Jorge, podívej se na své ruce.“ Nemohl uvěřit, byl překvapený a zeptal se: „Už mě operovali?“ Myslel, že už podstoupil proceduru botox. Žena mu řekla, že ne: „Dnes je čtvr-

tek, operace je v sobotu.“ Nevěřil a řekl: „Ty mi lžeš.“ Manželka mu zopakovala, jaký je den. Otec příbuzná Patricia ho ujistila, že mu proceduru neprovádějí. Zkoumal pohledem celé své tělo, ruce, nohy, krk, tváře. Pak se k překvapení všech zvedl, postavil se na nohy a šel bez cizí pomoci do koupelny. Vrátil se a zůstal na lůžku. Návštěvníci se začali loučit. Zůstal jen s manželkou a ta se ho zeptala, co se stalo během spánku. Ptala se ho, zda se mu něco nezdálo, a prosila, aby jí to vyprávěl. Sklonila se k němu a on jí řekl: *Byl jsem s Conchitou, viděl jsem ji jako z odstupu 30 cm; plakal jsem a prosil jsem ji, aby mě vyslechla. Přiblížila se ke mně a řekla: „Hledal jsi mě? O co mě chceš požádat?“ A já jsem řekl: „Nechci se dívat, jak trpí moje manželka a moje děti, prosím tě, pomoz mi!“ Ona mi řekla: „Modleme se,“ a začala se modlit Otče náš. Ale já jsem jí v pláči přerušil a řekl jsem: „Já už nemohu dál, nechci vidět utrpení své ženy a dětí!“ V tom okamžiku mi řekla: „Chod každý den k svatému přijímání a modli se za kněze.“ A pokračovala v modlitbě Otče náš a Zdravas, Maria. Pak mě pohládila po tváři a já jsem se jí chtěl dotknout, ale myslím, že v tom okamžiku*

zmizela. Když to manželce dovyprávěl, Jorge usnul.

Další den se mohl sám umýt; přesvědčil se, že to, co prožil, nebyl sen, byl zcela uzdraven. Dal se do pláče.

Oznámil osobně své uzdravení otcům Misionářům Duha Svatého Carlosi Franciskovi Verovi a Rafaelu Ledesmovi; lékařům Mariovi Gonzálesovi a Manuelu de la Maza. Vyšel z nemocnice po vlastních nohou.

Vzdávání díky

V pátek 6. června jeli do Ješús Maria poděkovat Bohu a Conchitě za její přimluvu a za dar uzdravení okamžitým a úplným způsobem. U paty Kříže apoštolátu se slavila děkovaná mše svatá. V zahradě řeholnic, v „Zahradě Conchity“ ukázal Jorge místo, kde se ve snu setkal s Conchitou. Příští den se slavila další mše svatá v klášteře Řeholnic Kříže a vystavili mu své svědectví o jeho uzdravení.

Jorge se stal velkým zbožným ctitelem Conchity. Mluví o ní tak, jako se mluví o matce tělesné a milující. Těší se dále plnému zdraví. Nemá žádné následky přestálé nemoci. Jeho charakter je veselý a kladný. Dar, který přijal od Boha skrze Conchitu, znamená pro něho posláni a současně nádherný dárek.

Toto sdělení zpracoval otec Carlos Francisco Vera Soto MSpS a schválili Jorge Treviño Gutiérrez, Cecilie Plancarte Gonzáles a Rafael Ledesma Barajas MSpS. Všichni přísežně potvrdili pravdivost toho, co se událo. Verze je z 10. června 2010. (V překladu je poněkud zkrácena.)

PROHLÁŠENÍ: V souladu s dekretem papeže Urbana VII. autor této zprávy nezamýšlí předbíhat definitivní soud Svatého stolce a podřizuje se jeho definitivnímu rozhodnutí.

Pramen: Carlos Francisco Vera Soto MSpS, překlad -lš-

Ježíšovy vnitřní bolesti (4)

Nejznámější dílo sv. Kamily Battisty Varano, ve kterém zachycuje svá vidění vnitřního Ježíšova utrpení. Z pokory a touhy zůstat skryta, popisuje tyto své mimořádné mystické zážitky, jako by je znala z vyprávění jiné sestry.

SEDMÁ BOLEST,
kterou Ježíš nesl ve svém Srdci,
byla bolest pro nevděčnost milo-
vaného židovského národa

„Pomysli jen, má dceruško, jak velká byla rána, která mě probodla jako kopí a kterou mi zasadil nevděčný a zatvrzelý židovský národ.

Učinil jsem ho lidem svatým a kněžským, vyvolil jsem si ho za své dědictví nade všechny jiné národy země.

Vysvobodil jsem ho z egyptského otroctví, z rukou faraona, převedl jsem ho suchou nohou přes Rudé moře, byl jsem pro něho oblačným sloupem ve dne a světelným v noci.

Živil jsem ho manou po čtyřicet let, sdělil jsem mu vlastními ústy Zákon na hoře Sinaj, dopřál jsem mu tolik vítězství nad jeho nepřáteli.

Přijal jsem od něho lidskou přirozenost a po celý čas svého života jsem s ním rozmlouval a ukazoval jsem mu cestu do nebe. V tu dobu jsem mu prokázal mnoho dobrodiní, když jsem dával světlo slepým, sluch hluchým, chůzi ochrnutým a život mrtvým.

Nyní, když jsem slyšel, s jakou zuřivostí křičeli, aby byl propuštěn Barabáš a já abych byl odsouzen k smrti a ukřižován, zdálo se mi, že mi pukne srdce.

Dceruško, to nemůže pochopit ten, kdo to nezažil, jaká je to bolest, přijímat zlo od toho, který přijal jen dobro!

Jak tvrdé je pro nevinného, když slyší volat celý národ: Ať zemře! Ať zemře! zatímco vězni, který by zasluhoval tisíc smrtí, lid provolává: »Ať žije! Ať žije!«

To jsou věci k rozjímání, nikoliv k vyprávění.“

OSMÁ BOLEST,
kterou pozeňnaný Kristus nesl
ve svém srdci pro nevděčnost
všech tvorů

Osvícená Kristem, Sluncem spravedlnosti, vyložila ona pozeňnaná duše tuto nevděčnost vlastními slovy, která pronáší sám za sebe každý tvor s ohledem na přijaté milosti a dobrodiní.

Říká totiž, že cítila v srdci takovou pokoru, že vyznávala Bohu s celým nebeským dvorem, že přijala od Boha více dobrodiní než Jidáš a že jich přijala více než celý vyvolený národ společně, že zradila Ježíše hůře a nevděčněji než Jidáš a mnohem hůře a s mnohem větší zatvrzelostí než nevděčný národ, který ho odsoudil ke smrti na kříži.

A v této svaté úvaze umístila svou duši u nohou duše odsouzeného a prokletého Jidáše a z této propasti posílala nářek,

Kamila Battista Varano

křik a pláč ke svému milovanému Bohu, kterého urážela:

„Můj dobrotivý Pane, jak ti mám poděkovat za to, co jsi pro mne vytrpěl, když jsem s tebou nakládala hůře než Jidáš?

Ty jsi vydal záhubě svého učedníka, a mne jsi vyvolil za dceru a nevěstu.

Jemu jsi odpustil hříchy, a mně z pouhého milosrdenství a dobroty jsi odpustil hříchy, jako bych se jich nikdy nebyla dopustila.

Jemu jsi svěřil úřad nakládat s hmotnými statky, a mně, nevděčně, jsi svěřil tolik darů a milostí z duchovního pokladu.

Ježíšova nejdražší krev

Viděla jsem jeho tělo krváčet během bičování i po něm. Jeho něžná kůže byla tak zraněna a rány tak hluboké v důsledky tvrdých ran po celém těle. Krev proudila v takové hojnosti, že nebylo vidět ani kůži, ani rány, vše bylo pokryto krví. Ale když měla krev skanout na zem, zmizela. Přitom však krev stále prýštila, pokud jsem jen mohla pozorovat.

Přišlo mi na mysl, že Bůh pro nás stvořil na zemi dostatek vody pro náš užitek a pro naši fyzickou potřebu ze své něžné lásky, kterou má k nám. Ale dává přednost tomu, abychom jako lék používali jeho krev, abychom se obmyli z našich hříchů. To je nápoj, který nám chce nabídnout více než cokoli stvořeného. Protože jeho krev je nejhojnější, je nejdrahocennější pro sílu jeho blaženého božství. Je stejné přirozenosti jako naše, a pro naši blaženost stéká na nás v síle jeho nejdražší lásky. Nejdražší krev našeho Pána Ježíše Krista je tak skutečně neocenitelná a skutečně přehojná.

Svatá Juliana z Norwiche

Jemu jsi udělil milost konat zázraky, a se mnou jsi udělal více než zázrak, když jsi mě přivedl dobrovolně na toto místo do zasvěceného života.

Můj Ježíši, já jsem tě prodala a zradila ne jednou jako on, ale tisíc a nekonečně krát. Můj Ježíši, víš dobře, že jsem tě zradila hůře než Jidáš polibky pod zdáním duchovního přátelství, opustila jsem tě a přiblížila jsem se k jezerům smrti.

A jestliže tě tak zdělila nevděčnost vyvoleného národa, co ti způsobila moje nevděčnost? Jednala jsem s tebou hůř než oni, i když jsem od tebe přijala více dobrodiní než oni, mé pravé Dobro.

Ó můj nejsladší Pane, z celého srdce ti děkuji, že jako židy z egyptského otroctví jsi mě vytrhl z otroctví tohoto světa, z hříchů, z rukou krutého faraona, jakým je pekelný démon, který panoval podle svého zalíbení nad mou ubohou uší.

Ó můj Bože, převedena suchou nohou vodami moře světských marností, skrze tvou milost jsem prošla pouští samoty svaté klauzurní řehole, kde jsi mě mnohokrát sytil svou sladkou manou, plnou veškeré chuti. Zakusila jsem totiž, že všechny radosti světa jsou odporné ve srovnání s tou nejmenší duchovní útěchou.

Děkuji ti, můj Pane a dobrotivý Otče, že jsi mi tolikrát na hoře svaté modlitby Sinaji dal svým nejsladším svatým slovem zákon napsaný prstem tvého milosrdenství do nejtvrdšího kamene mého odbojného srdce.

Děkuji ti, nemilostivější Vykupiteli, za všechna vítězství, která jsi mi dal nad mými nepřáteli a hlavními neřestmi: pokaždé, když jsem zvítězila, přišlo vítězství jen od tebe, zatímco pokaždé, když jsem prohrála, bylo to pro moji zlobu a nedostatek lásky, můj vytoužený Bože.

Ty, Pane, ses svou milostí narodil v mé duši, ukázal jsi mi cestu a dal světlo pravdy, abych dospěla k tobě, pravý ráji. V čer-

ných temnotách světa jsi mě uschoptil vidět, slyšet, mluvit, kráčet, protože jsem byla opravdu slepá a hluchá pro všechny duchovní věci, probudil jsi mě v sebe, pravý Živote, který dáváš život všemu živému.

Ale kdo tě ukřižoval? Já.

Kdo tě bičoval u sloupu? Já.

Kdo ti dal korunu z trní? Já.

Kdo tě napojil octem a žlučicí? Já.“

Takovým způsobem rozjímala o těchto bolestných tajemstvích a prolévala mnoho slz podle milostí, které jí Bůh dával.

Na závěr řekla: „Pane, vši proč ti říkám, že jsem ti udělala všechny ty věci? Protože v tvém světle jsem viděla světlo, to znamená, že jsem pochopila, že mnohem více tě zranily a způsobily ti bolest smrtelné hříchy, kterých jsem se dopustila, než jak tě zarmoutily a způsobily ti bolest osoby, které tě týraly fyzickým trápením.

Proto, můj Bože, není nutné, abys mi dával poznávat bolesti, které ti způsobili všichni tvorové, protože poté, co jsi mi dal milost poznat alespoň část mých nevěrností, můžu nyní –

Quentin Massys: Ecce Homo

stále s milostí, kterou mi vléváš – uvažovat, co ti způsobili všichni tvorové dohromady.

Při této úvaze takřka omdlévám úžasem, který probouzí tvá nesmírná láska a trpělivost s námi, tvými nejnevěděnějšími tvory, protože nikdy nepřestáváš zajišťovat nám všechny naše potřeby duchovní, hmotné i časné.

A tak, jak není možno poznat, můj Bože, nespočetné věci, které jsi vykonal pro tyto své nevědecké tvory na nebi, na zemi, ve vodě, ve vzduchu, tak nejsme schopni pochopit naši nejnevěděnější nevědeckost.

Vyznávám proto a věřím, že jen ty, můj Bože, můžeš znát a vědět, jaká byla naše nevědeckost, která jako otrávený šíp zraňovala tvé srdce tolikrát, kolik je tvorů, kteří byli, jsou a bu-

Nyní, když jsem slyšel, s jakou zuřivostí křičeli, aby byl propuštěn Barabáš, a já abych byl odsouzen k smrti a ukřižován, zdálo se mi, že mi pukne srdce...

dou a v každém okamžiku se dopouštějí takových nevědeckostí.

Uznávám proto a prohlašuji za sebe a za všechny tvory tuto pravdu: jako neuplyne ani jeden okamžik, ani jedna hodina, jeden den či měsíc, kdy bychom naplno neužívali tvých dobrodiní, tak neuplyne ani jeden okamžik, hodina ani den ani měsíc, které by nebyly plné nekonečných nevědeckostí.

A věřím a uznávám, že tato naše nejhorší nevědeckost byla jednou z nejkrutějších bolestí, bolestí, které postihly tvou duši.“

Končím těchto několik slov o vnitřních bolestech Ježíše Krista k jeho chvále v pátek 12. září léta Páně 1488. Amen.

Mohla bych vyprávět o mnoha dalších věcech, které mi řekla ona sestra, k užtku a útěše čtenářů. Ale Bůh ví, že bude rozumné se zdržet i přes vnitřní nutkání, a to zvláště proto, že ona požehnaná duše se ještě nachází ve vězení tohoto ubohého života.

Snad někdy v budoucnosti mi Bůh vnukne, abych předala další její slova, ale nyní budu rozumnější, když budu mlčet.

Pramen:

<http://lucedelmondo.forumfree.it>

Překlad -lš-

Před oltářem Pryč s ním! Ukřižuj ho!...

I já tak volám, Pane mého života, když nedbám na řeholní pravidla, když Ti odpírám oběť, když jsem hluchá k tvým vnuknutím, když hledám sebe samu. Zavírám Ti bránu svého srdce.

Co zlého jsem ti udělal, moje dcero? (srov. Mk 15,14), jako bys mi říkal. A to bez jakéhokoliv důvodu, můj Bože!

Kolikrát jsem si řekla sama v sobě: *Nemám jiného krále, jen císaře* (Jan 19,15), to je svoji vůli, svoje záliby. Posílám Tě pryč, když chceš zničit mou prázdnotu, mou pýchu, kouř chvály, kterým chci uctít jen sebe.

Můj lásky nejhodnější Ježíši, který mi nasloucháš, dopřej mi, abych rozjímala u tvých nohou o tom, co uslyší tvoje Srdce plné něžnosti pro toto chování tvého nehodného tvora. ... Dobrý Pane, ukaž mi své Srdce pro mne probodené, abych zemřela hanbou a studem.

Já, a vzdaluji Tě od sebe, žádám silným hlasem tvou smrt? Odvádějí Tě před mýma očima, když jsi jejich světlo, mučí Tě, ačkoliv jsem to já, kdo by měl být týrán pro Tebe?

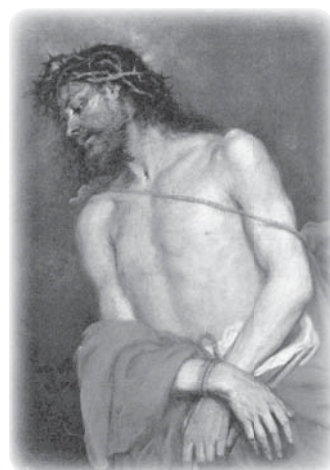
Kéž nejsem nikdy taková, Ježíši mé duše, prosím Tě, odpusť mi všechny hříchy a to, že neberu ohled na Tebe.

Nedovol, abych se od Tebe vzdalovala, aby Tě ode mne vzdálili. Ať ti, kteří tebou pohrdají, Tě ani nevidí, ale já, která Tě miluji, chci čerpat život z tvých očí a teplo a pokoj z tvého Srdce.

Přijď ke mně, chci být celá tvoje, klanět se Ti, dát se přibít na rub tvého kříže a oplakávat svou ubohost a svou bídu.

Nechci již váhat v plnění tvé vůle; budeš mým Králem, Zrcadlo slávy! Šťasten, kdo Tě nikdy neztrácí z očí a nese Tě vždy vtisknutého v mysl i v srdci!

Běda mi, moje lásko! Kdy budou mnou pohrdat tak, jak si to zasloužím? Vyznávám proto svoji bídu; každý den se Ti odevzdávám do tvých rukou a chci

Tě následovat, ale když se naskytne příležitost, abych uskutečnila svá předsevzetí, stávám se hluchou k tvým inspiracím a jdu za svými vrtochy a sklony.

Ó můj Pane, vrhám se dnes k Tobě, který jsi celý milosrdenství a láska; zapomeň na mé hříchy, ať ve mně triumfuje tvoje láska.

Ty, Pane, volej k andělům a lidem tato slova: *Ukřižujte ji!* A podporuj mě svou božskou láskou. Nezapuzuj mě, Ježíši, tak jak já jsem to udělala s Tebou. Ó nešťastné hodiny, kdy jsem dávala přednost světu a pohodlí před křížem!

Dej, ať dnes i nadále vkládám všechno své zalíbení do pokoření a do bolesti, ať dám vyniknout tvé moci a podřizuji se z lásky tvé službě.

Nechci si již připomínat ty nesčetné případy, kdy jsem Tě odstrkovala a *dávala přednost sobě* a říkala jsem ve svém srdci: *Ukřižuj ho!*

Chci zakrýt rouškou svou minulost: přikryj ji Ty, Pane, zapomeň na to a odpusť mi.

Ó svatá Panno, vypros mi milost, aby Kříž neopouštěl můj příbytek a jeho světlo mou duši.

Kéž si zasloužím tvou milost, abych náležela mezi ukřižované, protože jsem tolikrát ukřižovala Ježíše, abych jednou patřila do počtu oslavených. Amen.

Conchita Armida

Před oltářem. Adorace č. 90

Překlad -lš-

SVATÝ ALFONS Z LIGUORI - pokračování ze str. 2

stal představeným. Tito řeholníci vedení Alfonsem byli skutečnými putujícími misionáři, kteří pronikali až do nejdlejších vesnic, vyzývali k obrácení a vytrvalosti v křesťanském životě především skrze modlitbu. Redemptoristé dodnes roztroušeni v mnoha zemích světa novými formami apoštolátu dál působí na poli evangelizace. Myslím na ně s vděčností a vyzývám je, aby byli vždy věrní příkladu svého svatého zakladatele.

Učitel křesťanské morálky

Protože se těšil velké vážnosti pro svou dobrotu a pastorační horlivost, byl r. 1762 jmenován biskupem v Sant'Agata dei Goti. Této službě se souhlasem papeže Pia VI. zanechal v roce 1775 kvůli nemocem, které ho postihly. Když se tento papež r. 1787 dověděl, že po mnohém utrpení zemřel, zvolal: „Byl to světec!“ A nemýlil se: Alfons byl kanonizován r. 1839 a r. 1871 prohlášen za učitele Církve. Tento titul mu byl udělen z mnoha důvodů. Především protože předložil bohatou nauku morální teologie, která správně tlumočí katolickou nauku, takže ho papež Pius XII. prohlásil za patrona všech zpovědníků a moralistů. V jeho době byla rozšířena příliš rigorózní interpretace morálního života, také pod vlivem jansenistické mentality, která, místo aby živila důvěru a naději v Boží milosrdenství, zasévala strach a představovala Boží tvář zamračenou a přísnou, velmi vzdálenou od té, kterou nám zjevil Ježíš. Svatý Alfons především ve svém hlavním díle *Morální teologie* předkládá vyrovnanou a přesvědčivou syntézu mezi požadavky Božího zákona, vrytého do našich srdcí, plně zjeveného Kristem a autoritativně tlumočeného Církví, a mezi dynamikou svědomí a svobody člověka, která právě díky přilnutí k pravdě a k dobru umožňuje zrání a re-

Sv. Alfons z Liguori

alizaci osobnosti. Pastýřům duší a zpovědníkům doporučoval svatý Alfons, aby byli věrní katolické mravní nauce a současně uplatňovali láskyplný a chápající, jemnocitný přístup, aby penitenti mohli cítit, že jsou doprovázeni, podporováni, povzbuzováni na cestě víry a křesťanského života. Svatý Alfons neúnavně opakoval kněžím, že jsou viditelným znamením nekonečného Božího milosrdenství, které odpouští a osvěcuje mysl a srdce hříšníka, aby se obrátil a změnil život. V naší době, ve které jsou zřejmá jasná znamení ztráty mravního svědomí – a je zapotřebí je znovu poznat – a také určitý nedostatek úcty ke svátosti pokání, je nauka svatého Alfonse stále velmi aktuální.

Plodný spisovatel

Vedle teologických děl napsal svatý Alfons mnoho spisů určených k náboženské výchově lidu. Jejich styl je prostý a přitažlivý. Díla svatého Alfonse, která jsou čtená a přeložená do mnoha jazyků, přispěla k formování lidové zbožnosti v posledních dvou staletích. Některá z nich je možno i dnes číst s velkým užitkem, jako *Věčné pravdy*, *Vznešenosti Panny Marie* a *Jak milovat Ježíše Krista*. Toto poslední představuje syntézu jeho myšlení a jeho vrcholné dílo. Zdůrazňuje velmi nezbytnost modlitby, která umožňuje otevřít se Boží milosti ke každodennímu plnění Boží vůle a dosažení vlastního po-

svěcení. Pokud jde o modlitbu, píše: „Bůh nikomu neodpírá milost modlitby, kterou získává pomoc, aby přemohl všechnu žádostivost a pokušení. A říkám, opakují a budu stále opakovat, dokud žiji, že všechna naše spása závisí na modlitbě.“ Odtud pověstné rčení: „Kdo se modlí, ten se spasí.“ (*Del gran mezzo della preghiera e opuscoli affini. Opere ascetiche* II, Roma 1962, str. 171) V té souvislosti mi přichází na mysl exhortace mého předchůdce, ctihodného Jana Pavla II.: „Naše křesťanská společnost se musí stát »školou modlitby«... Je nezbytné, aby se výchova k modlitbě stala rozhodujícím bodem každého pastoračního plánu.“ (*Novo Millennio ineunte*, 33,34)

Eucharistie a Maria

Mezi formami modlitby, které vřele doporučuje svatý Alfons, vyniká návštěva Nejsvětější svátosti, a jak bychom řekli dnes, adorace, krátká nebo prodloužená, osobní nebo společná, před Eucharistií. „Jistě“ – píše Alfons – „mezi všemi pobožnostmi je adorace svátostného Ježíše po svátostech první, Bohu nejdražší a pro nás nejužitečnější..., jak krásná je to rozkoš, přebývat před oltářem s vírou..., předkládat mu své potřeby, jak to dělá přítel druhému příteli, k němuž má plnou důvěru!“ (*Visite al SS. Sacramento ed a Maria SS. per ciascun giorno del mese. Introduzione*). Alfonsiánská spiritualita je totiž povýtce christologická, zaměřená na Krista a jeho evangelium. Meditace o tajemstvích vtělení a umučení Páně jsou často předmětem jeho kázání. V těchto událostech se totiž nabízí vykoupení všem lidem „v hojné míře“. A právě proto, že je christologická, je alfonsiánská zbožnost také vysloveně mariánská. Jako velký mariánský ctitel ukazuje Mariinu roli v dějinách spásy: společnice

Vykoupení, Prostřednice milosti, Matka, Přímiluvkyně a Královna. Navíc svatý Alfons tvrdí, že úcta k Marii bude velkou pomocí v hodině naší smrti. Byl přesvědčen, že rozjímání o našem věčném osudu, o našem povolání účastnit se navždy Boží blaženosti, stejně jako tragická možnost zavržení přispívají k tomu, abychom žili v klidu a úsilí a vyrovnali se se skutečností smrti při zachování plné důvěry v Boží dobrotu.

Svatost pro všechny

Svatý Alfons je příkladem horlivého pastýře, který získával duše kázáním evangelia a poskytováním svátostí a způsobem jednání poznamenaným příjemnou a mírnou dobrotou, která se rodila z intenzivního vztahu k Bohu, jenž je nekonečná Dobrota. Měl realistickou a optimistickou vizi dobra, které Pán dává každému člověku, a kladl důraz na citovou stránku srdce stejně jako myslí, abychom byli schopni milovat Boha i bližního.

Na závěr bych chtěl připomenout, že náš světec, podobně jako svatý František Saleský – o kterém jsem hovořil před několika týdny – trval na tom, že svatosti se může dopracovat každý křesťan: „Řeholník jakožto řeholník, kněz jakožto kněz, manželé jakožto manželé, obchodník jakožto obchodník, voják jakožto voják, každý podle svého stavu.“ (*Pratica di amare Gesù Cristo. Opere ascetiche* I, Roma 1933, s. 79)

Děkujeme Pánu, že ve své prozřetelnosti probouzí v různých dobách a místech světece a učitele, kteří hovoří stejnou řečí, aby nás pozvali k růstu ve víře a k životu v lásce, v radosti, že jsme křesťané v prostém každodenním konání, abychom kráčeli po cestě svatosti, po cestě vedoucí k Bohu a k pravé radosti.

Bollettino Vaticano

30. března 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

shodné jsou city, které svému milovanému Pánu vyjadřuje Veronika Giuliani, Kamila Battista a Conchita Armida. Jako by od sebe opisovaly. Všechny pociťují potřebu mít co největší podíl na Ježíšových mukách.

Z těchto tří mystických duší je nám dobou i postavením nejbližší právě Conchita. Fráter François-Marie Léthel z řádu bosých karmelitánů, který byl letos kazatelem duchovních cvičení pro Svatého otce a římskou kurií, zařadil mezi vzory světců vedle svaté Jany z Arku a svaté Kateřiny Sienské jako předmět meditací i ctihodnou služebnici Boží Conchitu Armidu, vdanou ženu, matku rodiny, a přitom velkou mystičku XX. století, která nám nabízí svoji dvojnásobnou zkušenost přirozeného mateřství i mateřství duchovního. Ačkoliv byla zakladatelkou řeholních rodin, Pán jí nedovolil do nich vstoupit, ale chtěl, aby byla uprostřed „civilního života“ vzorem, jak lze vystoupit na kříž a obětovat každodenní život za spásu bližních, zvláště pak kněží (srov. str. 8-9). Modleme se, aby byla co nejdříve postavena na oltář jako výmluvný vzor pro všechny věřící.

Každá minuta našeho života představuje neocenitelný kapitál, který můžeme buďto zcela zmařit a neužitečně utopit v marnosti, nebo ho můžeme bohatě zúročit a vykoupit z otroctví hříchu a smrti duše, kterým hrozí, že budou navěky odsouzeny do prokletí bez Boha. Boží milosrdenství je neoddělitelné od Boží spravedlnosti. Milosrdenství se nemůže prosadit, dokud není spravedlnosti učiněno zadost. Ale milosrdenství zná cesty, jak „uplatit“ spravedlnost: dává přímo božskou hodnotu modlitbám a obětem, pokud se najde duše ochotná je podstoupit. Zůstaňme s Pánem a modleme se. Jeho duše je smutná až k smrti.

-/š-

Tento týden nenabízí náš týdeník čtenářům obvyklé zprávy ani aktuality. Není to proto, že by nebylo o čem psát, ale kdy jindy než tento týden bychom měli všechnu svou pozornost a všechny své myšlenky obrátit jediným směrem: na dokonale zhanoběného, zmučeného a utýraného Muže, který bezmocně skončil na nejpotupnějším dřevě kříže, aby nás zachránil.

Nevíme, kdo vymyslel tento tak hrubý, rafinovaný, potupný a nejbolestnější způsob popravy, ale víme, že mezi všemi, které si vynalézavost lidské zloby připravila, vybral si Bůh od věčnosti právě tento a vydal svého jednorozeného Syna lidem, aby na něm uplatnili svůj krutý vynález, a tak doslova zmařil a zničil své vlastní Dítě z jediného důvodu: jako cenu naší záchrany a důkaz své nekonečné lásky. Věčný Otec nám nemohl dát zřetelněji najevo, co znamená pro něho spása každého člověka. Miloval nás jako první, když nás stvořil podle svého obrazu, tedy pro život s Bohem a v Bohu. Když jsme svým hříšným rozhodnutím sami zrušili toto přátelství s ním, vyšel nám opět jako první vstříc a obětí vlastního Syna nám vrátil možnost obnovit naše přátelství. Pohled na kříž je pohled na nejvyšší projev Boží lásky. Co jiného bychom měli mít stále před očima?

Není to smutné, že naše společnost si už tak zvykla na stěny bez křížů, že by snad ani nepřipustila, aby se vrátily tam, odkud je totalitní zvěle odstranila? Rozhodnutí Evropského soudu, že mohou zůstat na místě, nám už tedy nepomůže. Ostatně sloup Panny Marie v Praze nám nikdo nezakázal, a také se nemůže vrátit na své místo. Na prvním zahajovacím setkání „Nádvoří národů“ v pařížském sídle UNESCO český diplomat Pavel Fischer sice rozesmál účastníky svými vzpomínkami, jak po reparátech přece nakonec získal diplom z „vědeckého ateismu“, ale ve skutečnosti

Na slovíčko

šlo o velmi vážnou věc: o to, jak úrodnou půdu našla ona marx-leninská setba právě u nás. Jak diametrální je to rozdíl ve srovnání se situací u našich severních sousedů! (str. 6-7) Když řeknu, že o tuto „úrodnost“ se už velmi dávno přičinili také velebení čeští náboženští reformátoři, možná, že se na mne někdo oboří, ale skutečnost je taková, že i díky jim jsme si začali zakládat na svém avantgardním volnomyšlenkářství a falešném romantickém vlastenectví. Srp a kladivo zbožňovala česká kulturní fronta už za první republiky, ateistický parlament jsme si zcela svobodně zvolili ještě před únorem 1948 a jeho pohrobky si šetříme dodnes jako nějakou vzácnost. Dvacet let po svržení diktatury ateistů figuruje náš stát v počtu bezvěrců na nejčelnějším místě.

Komu není kříž ku povstání, tomu je k pádu. A přitom je to jediný symbol, na který je skutečně spolehnouti. Pohled na kříž nás ujišťuje, že když nám Otec dal ve svém Synu všechno, co by nám ještě mohl odepřít? Odkud se vzaly lidové pověsti, že na Velký pátek se „při pašijí hlase“ otevírají poklady? Je to ohlas onoho největšího pokladu, který nám otevřela Kristova smrt v bezmezně štědrosti Božího milosrdenství. Onu Boží velkodušnost nám přímo na kříži krátce před svou smrtí výmluvně demonstroval sám Pán, když mezi všemi, kteří mu spílali, se našel jeden člověk, jenž naopak využil vrcholné chvíle lidských dějin k prosbě; a jak svrchovaně byl vyslyšen! Církev svatá si toho byla dobře vědoma, a proto zařadila právě do velkopáteční liturgie prosby za ty nejnaléhavější potřeby. I zpohanštělému národu se tu nabízí příležitost vyprosít tak nezbytnou milost obrácení.

Jak však má Bůh vyslyšet naši prosbu, když už půl stole-

tí pro ty, kteří Boha neuznávají, nevyprošujeme naléhavě milost obrácení, ale **aby žili poctivě podle svého poznání**?! Jaké je to jejich poznání? Tito ateisté právě podle svého poznání a přesvědčení odmítají Boha a v jednom případě pronásledují církve. Co jim potřebujeme vyprosít? **Aby uvěřili evangeliu a obrátili se k Bohu**. (Podobně se rozplývají v neurčitosti i jiné velkopáteční prosby. Úplně se ztratily prosby za tak potřebné obrácení bludařů a rozkolníků. Že by už neexistovali?)

Proč se bojíme prosit svého Boha výslovně o to, co tito lidé tak potřebují ke své záchraně? Bojíme se lidí, že by jim to mohlo vadit? Ale čím více někomu vadí prosba za jeho obrácení, tím více ji potřebuje. Naše prosby před ukřížovaným Spasitelem nejsou přece adresovány lidem, ale Bohu. Velkopáteční prosby nejsou forma mezináboženského dialogu. Naše prosby nejsou lichocení lidem ani poučení pro Boha, co má udělat, ale projevujeme v nich pokorně víru, že se ztotožňujeme s tím, co je jeho vůle, a prosíme o pomoc, protože chceme spolu s jeho milostí o naplnění této vůle usilovat. Kdyby s podobnou ustrašeností, jakou jsme si zavedli, vystupoval svatý Petr a apoštolové, sotva by se jich někdo zeptal: „Bratři, co máme dělat?“ Ale Petr jim řekl zcela bez obalu: „Obráťte se! Každý ať se dá pokřtít ve jméno Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy!“ „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ A přidalo se jich k nim tři tisíce. A my se bojíme prosit o jejich obrácení našeho milosrdného Boha.

Jestliže takové opravdové prosby nemohou dnes zaznít veřejně, vložíme je s celou vroucností do svého polibku, jímž budeme uctívat ukřížovaného Spasitele.

-/š-

Pondělí 18. 4. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires 7:00 Putování modrou planetou: Venezuela 7:35 Ekoauto (16. díl) 7:50 Přejeme si... 8:05 P.S. 8:30 Kristus žije [P] 8:50 Velikonoční řemesla (1. díl) 9:00 Sedmihlásky 9:05 Divadélko Bubáček (11. díl) 9:15 Cesty za poznáním: N'gorongoro Crater 9:25 Řezbář z Guinessovy knihy rekordů 10:00 Hudební okénko (7. díl) 10:30 Léta letí k andělům: Ilja a Věra Rackovi 10:55 Noekreace (83. díl) 11:10 Noeland (38. díl) 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky (12. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Jak potkávat svět (1. díl) 12:50 Pěšák Boží 13:40 Octava dies (619. díl) 14:10 Patagonie 14:25 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) 14:45 O křížové cestě s Markem Trizuljakem 15:05 Bez hábitu (22. díl): Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta [P] 16:00 H2Onews (122. díl) 16:10 V posteli chit-chat (8. díl) 17:00 NOEparáda (117. díl) [L] 17:50 Exit 316: Zlomená srdce [P] 18:10 Cesty za poznáním: Yellowstone NP 18:30 Maminčiny pohádky (13. díl) [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Misionář pod sopkou [P] 19:15 Oklamaný učeník 19:25 Přejeme si... 19:40 H2Onews (122. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 20:00 Josef a jeho bratia [P] 20:45 Na koberečku (104. díl) [P] 20:55 Netradičně do Svaté země: 2010 [P] 22:00 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 22:50 BET LECHEM - vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž 23:05 Papuánské Velikonoce: Květná neděle 23:30 Octava dies (619. díl) 0:05 Noemova pošta 2011: duben 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 19. 4. 2011: 6:05 H2Onews (122. díl) 6:15 Janáčkův máj 2009 - Ludgeřovice 7:45 Cesta k andělům: minoritě bratr Bohdan a Robert 8:35 Baroko nad Cidlinou 8:55 Cesty za poznáním: Námaskard 9:15 Katolíci v Moskvě 9:50 Sedmihlásky 9:55 Divadélko Bubáček (11. díl) 10:10 Octava dies (619. díl) 10:40 P. ThDr. Michael Slavík - Horlivost pro Hospodina 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: O panence z oříšku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hudební okénko (7. díl) 12:40 Oklamaný učeník 12:50 Patagonie 13:05 O křížové cestě s Markem Trizuljakem 13:25 Obec Moravany nad Váhom 13:40 Putování modrou planetou: Venezuela 14:15 Noekreace (83. díl) 14:25 Kulatý stůl: Vzkříšení 16:00 H2Onews (122. díl) 16:10 Přejeme si... 16:25 Katedrálý chrám [P] 16:50 Barva zaslých růže 17:05 Léta letí k andělům: Ilja a Věra Rackovi 17:25 Ve jménu Ježíše: Barbaři v Římě 17:55 Noeland (38. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky: O papírové lodičce [P] 18:40 Zikův svět zvířat: U protinožců 19:05 Strážci beskydských šelem 19:40 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2011 [P] 20:00 Misie na živo: Praha - Haiti [L] 21:10 Po stopách Ježíše Krista: Z ústraní do světa [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 U NÁS 23:00 Ekoauto (16. díl) 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si... 0:05 Klapka s... (21. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 20. 4. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 7:10 Noekreace (83. díl) 7:20 Sedmihlásky 7:25 Noeland (38. díl) 7:55 Oklamaný učeník 8:05 Josef a jeho bratia 8:50 Pro vita mundi: Manželé Perašinovi 9:30 Po stopách Ježíše Krista: Z ústraní do světa 10:00 Ona tančí s Olomoucí: O univerzitě, která má duši 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Netradičně do Svaté země: 2010 13:00 Misionář pod sopkou 13:40 P.S. 14:05 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: O galaxiích 2. díl 14:45 Na koberečku (104. díl) 14:55 Velikonoční zastavení v Litomyšli 15:10 Cesty

za poznáním: Yellowstone NP 15:20 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (117. díl) 17:00 GOODwillBOY VI. (8. díl) [P] 17:40 Octava dies (619. díl) 18:15 Divadélko Bubáček (11. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Maminčiny pohádky (15. díl) [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Tradice Bílých Karpat [P] 20:50 Sv. Vojtěch a Václav - předchůdci našich evropských cest [P] 21:55 BET LECHEM - vnitřní domov: Martin Kříž 22:15 H2Onews (122. díl) 22:25 Tygři oceánů (8. díl) [P] 22:50 Noekreace (83. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) 23:50 H2Onews (122. díl) 0:05 Janáčkův máj 2009 - Ludgeřovice 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 21. 4. 2011: 6:05 Evangelium: Zelený čtvrtek 6:15 Misionář pod sopkou 6:45 Tradice Bílých Karpat 7:35 Velikonoční hrkači 7:40 Přejeme si... 7:55 Pouť městem 8:10 Patagonie 8:25 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 9:00 Mše svatá z Katedrály Božského Spasitele v Ostravě se svěcením olejí [L] 10:30 Hudební okénko (7. díl) 11:00 Strážci beskydských šelem 11:30 Velikonoční řemesla (3. díl): pletení tataru 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kulatý stůl: Vzkříšení 13:40 Kristus žije 14:00 Putování modrou planetou: Venezuela 14:35 Ochmelená story [P] 14:45 Baroko nad Cidlinou 15:10 Zpravodajské Noeviny 15:25 Misie na živo: Praha - Haiti 16:25 Evangelium: Zelený čtvrtek 16:35 Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění: Obřady Zeleného čtvrtku 17:30 Mše svatá na Památku Večeře Páně z Lateránské baziliky s Benediktem XVI. [L] 19:30 Noekreace aneb Vandrování (83. díl) 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Přelíži jsme Gulag 20:45 Papuánské Velikonoce: Zelený čtvrtek 21:00 Přejeme si... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Velikonoční hrkači 22:05 Cesty za poznáním: N'gorongoro Crater 22:15 Octava dies (619. díl) 22:45 Cesta k andělům: minoritě bratr Bohdan a Robert 23:35 Katolíci v Moskvě 0:00 Programová nabídka TV NOE 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 Janáčkův máj 2009 - Ludgeřovice 1:50 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 22. 4. 2011: 6:00 Evangelium: Velký pátek 6:10 Zpravodajské Noeviny: 21. 4. 2011 6:25 Noekreace (83. díl) 6:35 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) 7:45 Velikonoční hrkači 7:50 Čtyřicet let velkého pátku 8:40 Cesty za poznáním: Yellowstone NP 8:50 Sv. Vojtěch a Václav - předchůdci našich evropských cest 10:00 Na koberečku (104) 10:10 Netradičně do Svaté země: 2010 11:15 Ve jménu Ježíše (14. díl): Barbaři v Římě 11:40 Sedmihlásky 11:45 Maminčiny pohádky: Oslík a vítr 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Tradice Bílých Karpat 12:55 Ochmelená story 13:05 Misionář pod sopkou 13:35 Po stopách Ježíše Krista (4. díl): Z ústraní do světa 14:05 Svatá země 14:15 STABAT MATER: Giovanni Battista Pergolesi 15:00 Já jsem s tebou [P] 15:20 Velikonoční hrkači 15:25 Zpravodajské Noeviny 15:40 BET LECHEM - vnitřní domov: Angelo Scarano 16:00 Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění: Obřady Velkého pátku 17:00 Památka Umučení Páně s Benediktem XVI. z Vatikánské baziliky [L] 19:30 Barva zaslých růže 19:45 H2Onews (123. díl) [P] 20:00 Papuánské Velikonoce: Velký pátek 20:45 Velikonoce v Římě 21:15 Křížová cesta z Kolosea s Benediktem XVI. [L] 23:05 Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P] 23:35 Na koberečku (104. díl) 23:45 H2Onews (123. díl) 0:00 Misie na živo: Praha - Haiti 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Kněžské bratrstvo sv. Petra ve spolupráci s pražským konventem **Řádu dominikánů** vás zvu na **duchovní přednášku** velikonočního oktávu na téma **CO ZNAMENÁ „KATOLICKÝ“ (WAS HEIßT „KATHOLISCH“)** v německém jazyce s překladem do češtiny. Přednáší **P. Bernhard Wilhelm Deneke FSSP**, spirituál Mezinárodního kněžského semináře Sv. Petra ve Wigratzbodu (Německo) **ve středu 27. dubna 2011 od 20.00 hodin v dominikánském klášteře v Praze 1, Husova ul. 8, vchod přes kostel.**

LATINSKÉ MŠE SVATÉ V MIMOŘÁDNÉ FORMĚ ŘÍMSKÉHO RITU ve velikonočním týdnu 2011 pořádané Kněžským bratrstvem sv. Petra (FSSP):
Úterý 26. dubna: v 11.00 hodin na hrobu sv. Norberta v basilice na Strahově (recitovaná mše).
Středa 27. dubna: v 18.00 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na oltáři sv. Jana Nepomuckého (zpívaná mše).
Čtvrtek 28. dubna: v 11.00 hodin v kostele Panny Marie Vítězné - Pražské Jezulátko (zpívaná mše).
Pátek 29. dubna: v 18.00 hodin v kostele sv. Jakuba v Litoměřicích (asistovaná slavná mše).

Sobota 23. 4. 2011: 6:05 H2Onews (123. díl) 6:15 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) 7:50 Divadélko Bubáček (11. díl) 8:00 Ve jménu Ježíše: Město Boží [P] 8:25 Sedmihlásky 8:30 Noeland (38. díl) 9:00 Zikův svět zvířat: U protinožců 9:30 Ježíš: Království bez hranic 11:00 GOODwillBOY VI. (8. díl) 11:40 BET LECHEM - vnitřní domov: Martin Kříž 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 12:55 Přejeme si... 13:10 Katedrálý chrám 13:40 Tradice Bílých Karpat 14:30 Kristus žije 14:50 Noekreace aneb Vandrování (83. díl) 15:10 Hudební okénko (7. díl) 15:40 Patagonie 16:00 H2Onews (123. díl) 16:10 Já jsem s tebou 16:35 Cesty za poznáním: Námaskard 16:45 Labutí sen o duši 17:35 Papuánské Velikonoce: Bílá sobota 18:00 Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 18:30 Maminčiny pohádky: Oslík a vítr 18:40 Sedmihlásky 18:55 Umučení Ježíše Krista [P] 20:00 Historie a symbolika obřadů velikonočního třídění: Obřady Velikonoční vigílie 21:00 Velikonoční vigílie z Vatikánské baziliky s Benediktem XVI. [L] 0:05 STABAT MATER: Giovanni Battista Pergolesi 0:50 Bez hábitu: Kontemplativní Fraternita Marie z Nazareta 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 24. 4. 2011: 6:05 Evangelium: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně [P] 6:15 Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 6:45 Ochmelená story 6:55 Katedrálý chrám 7:20 Na koberečku (104. díl) 7:35 Salesiánské sociální dílo v Buenos Aires 7:55 Svatá země 8:05 Tradice Bílých Karpat 8:55 Velikonoce v Římě 9:25 Svědek naděje: Řím 10:05 Evangelium: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 10:15 Mše svatá na Boží hod velikonoční z Náměstí sv. Petra v Římě s Benediktem XVI. [L] 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Požehnání Urbi et Orbi [L] 12:45 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:25 Platinové písničky (39. díl): Dechovka [P] 14:00 Ježíš [P] 15:55 Exit 316: Zlomená srdce 16:10 Noekreace (84. díl) [P] 16:20 Zikův svět zvířat: Polární expres [P] 16:45 Velikonoční řemesla: pletení tataru 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (38. díl) [P] 17:30 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží 17:55 GOODwillBOY VI. (8. díl) 18:35 Velikonoce v Zambii 19:20 Divadélko Bubáček (11. díl) [P] 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (620. díl) [P] 20:30 Má vlast: Karlštejn 2 [P] 21:25 Usmíření [P] 22:20 Evangelium: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 22:30 Cesty za poznáním: Hohe Tauern 22:40 Nedělní čtení: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 23:10 Na koberečku (104. díl) 23:20 Požehnání Urbi et Orbi 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 U Pastýře 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Materskou láskou si přeji otevřít srdce každého z vás a naučit vás osobní jednotě s Bohem. Abyste to přijali, musíte pochopit, že jste Bohu důležití a že vás jednotlivě volá. Musíte pochopit, že vaše modlitba je rozhovor dítěte s Otcem, že láska je cesta, kterou musíte kráčet, láska k Bohu i ke svému bližnímu. To je, děti moje, láska, která nemá hranic, to je láska, která vzniká v pravdě a jde až do konce. Následujte mě, děti moje, aby i druzí, když ve vás poznají pravdu a lásku, vás následovali. Děkuji vám!

Mežugorje 2. dubna 2011

Poslední volná místa! POUTNÍ ZÁJEZD DO SVATÉ ZEMĚ s duchovním doprovodem **19.-26. 5. 2011.**

SVATOJAKUBSKÁ PĚŠÍ POUŤ DO SANTIAGA DE COMPOSTELA s návštěvou Fatimy **8. - 17. 8. 2011.**

Kontakt: Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové, tel. 737 215 328, e-mail: cepelkova@diecezezhk.cz, web: www.animatori.cz/udalosti.

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 1. května 2011 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny od podoby Rodiny Nazaretské. Program: 8.30 hodin – mše svatá v kostele Svatého Ducha • 9.15-12.00 hodin – mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Blíže informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí **4. 5. 2011 Mezi diecézní setkání seniorů na Svatém Kopečku u Olomouce.** V rámci programu bude prezentace seniorských aktivit čtyř diecézí a mše svatá s Mons. Josefem Hrdličkou, v případě zájmu bude doprava zajištěna autobusem z Hradce Králové. **Cena:** 350 Kč za osobu (v ceně je i poplatek za účast). **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • mobil 734 435 368 • e-mail: dcs@diecezezhk.cz.

V pasovské zvonárně pana Rudolfa Pernerera v Bavorsku vzniká v těchto dnech **nový zvon**, který bude odliť na památku beatifikace papeže Jana Pavla II. dne 1. května 2011 v Římě. Zvon s nárazovým tónem a² a váhou cca 75 kg vznikne přelitím staršího nezdařeného zvonu z roku 1949 a pone-se jméno sv. archanděla Gabriela. Ve věži **farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Křížanovicích** nový zvon tak uzavře zvonový soubor v rozsahu oktávy a¹-a². Součástí tohoto zvonového celku je i nejstarší zvon vyškovského okresu, tj. zvon svatých čtyř evangelistů z roku 1451 od neznámého zvonaře.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvu na **další duchovní obnovu PANNA MARIA, PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ**, zaměřenou na duchovní rozlišování, která se uskuteční **ve dnech 7.-8. 5. 2011.** Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. **Cena:** 530 Kč. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 2. 5. 2011** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Dokončení ze str. 3

Pátek 22. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)

2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9

Ev.: Jan 18,1-19,42

Slovo na den: Hle, člověk!

Sobota 23. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

2. čt.: Gn 22,1-18

Ž 16(15),5+8.9-10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

3. čt.: Ex 14,15-15,1

Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18

Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14

Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28

Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4

Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)

nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epistola: Řím 6,3-11

Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23

Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*

Ev.: Mt 28,1-10

Slovo na den: Jde před vámi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. - 23. DUBNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

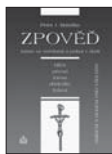
Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 4.		PO 18. 4.		ÚT 19. 4.		ST 20. 4.		ČT 21. 4.		PÁ 22. 4.		SO 23. 4.			
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512		
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513		
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515		
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Modlitba během dne:																
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516		
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517		
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Nešpory:																
	SO 16. 4.															
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507	466	522
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507	466	522
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510	468	524
Ant. ke kant. P. M.	416	465	421	470	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379	1242	1379

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM

ZPOVĚĎ

Peter J. Matuška • Ze slovenštiny přeložila Isabela Oravová

Autor díla uvádí věřícího křesťana nenásilným způsobem do praxe přípravy na svátost smíření. Seznamuje jej s etickými aspekty, které souvisejí s daným tématem. Není však jen pouhým výčtem hříchů a provinění, ale zabývá se aktuálními problémy dnešního člověka (např. nezaměstnaností) a nevyhýbá se ani ožehavým tématům, jako jsou prostituce, homosexualita, manželská nevěra apod. Záměrem díla není drtit člověka pocitem viny, ale hledání správné cesty, a to v souladu s učením magisteria církve. Orientaci v textu usnadňuje rejstřík klíčových slov. Dílo lze doporučit každému, kdo chce vykonat hlubší reflexi nad svým dosavadním životem a kdo má v náboženské oblasti určitou erudici. Předmluvu k českému vydání napsal doc. Josef Beneš, Th.D.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání
Brož., 110x150 mm, 278 stran, 219 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KÁZAL JSEM V DOBĚ POSTNÍ A VELIKONOČNÍ

Mons. Antonín Pospíšil

V této knize jde o úvahy, rozjímání a promluvy na téma doby postní a první část údobí velikonočního, které pronesl Mons. Po-

spíšil (nar. 1925) během svého kněžského působení, tedy v době šedesáti let v různých farnostech.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství • Brož., A5, 176 stran, 139 Kč

POSTNÍ A VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Viliam Judák • Ze slovenštiny přeložila Alena Valentová

Při četbě úvah slovenského biskupa Mons. Judáka můžeme upevnit svou víru v Ježíšovo zmrtvýchvstání a znovu prožít jeho strastiplnou cestu, kterou nám získal věčnou spásu. Můžeme také načerpat sílu k přesvědčení, že jako nebylo nesmyslné utrpení Ježíšovo, tak nejsou beze smyslu ani naše strádání a bolesti.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x180 mm, 128 stran, 129 Kč

DENÍČEK - BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉ DUŠI

Svatá s. M. Faustyna Kowalská • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý

Kritické vydání stěžejního díla velké mystičky 20. století. Pán sv. Faustynu obdařil velkými milostmi: darem kontempace, hlubokým poznáním tajemství Božího Milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších. Tyto dary světice použila, aby připomněla odedávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a předala nové formy úcty k Božimu Milosrdenství. Kniha obsahuje rejstříky – věcný, jmenný a místopisný.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé, upravené vydání
Váz., 120x185 mm, 678 stran, 399 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.